

تلفون نومبروسی : یک اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه نجشیه بازاری صاعقهیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریتیدیس

Αβ' Ολα

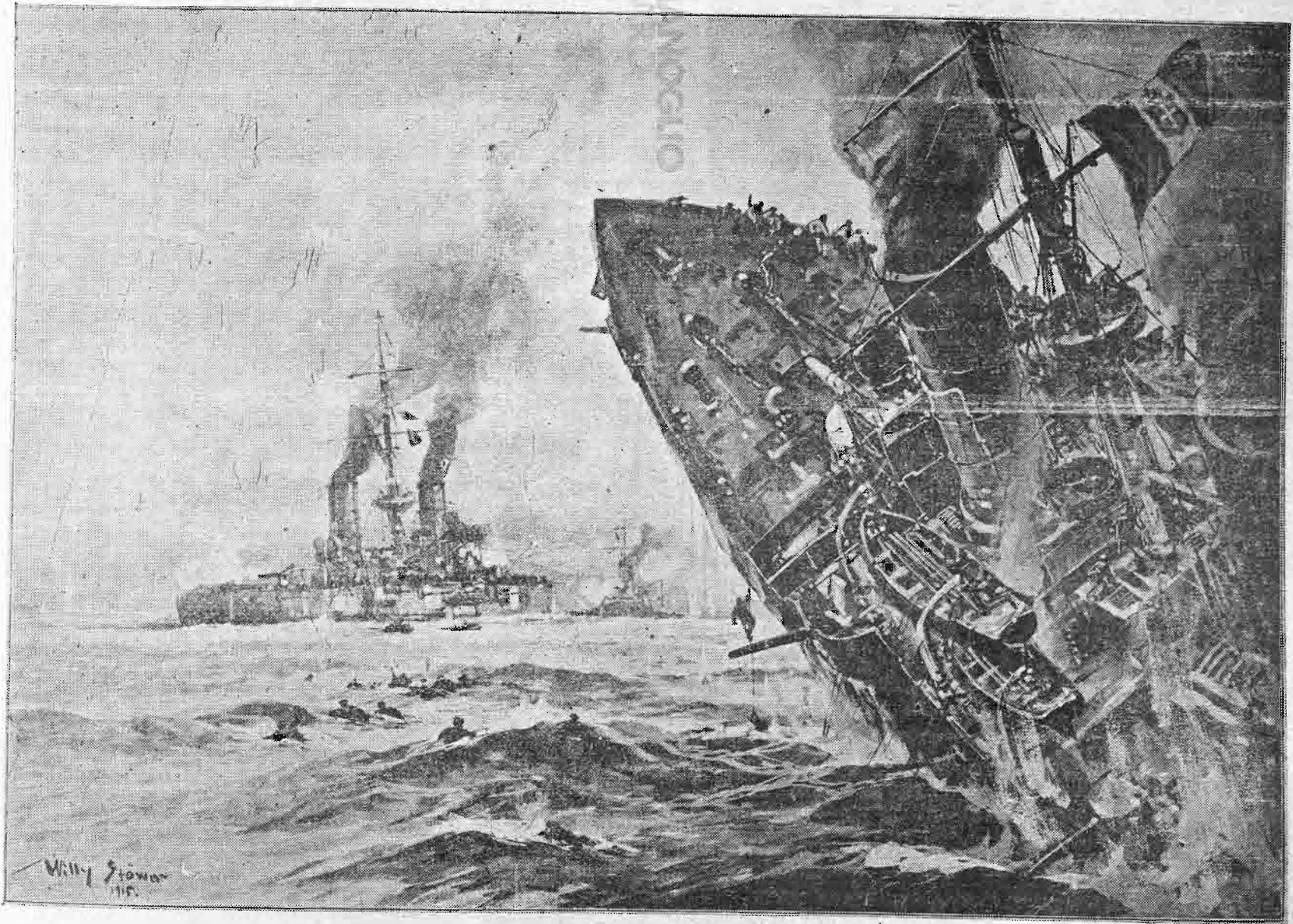
45

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἑξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. » 20 ἑξάμην. » 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΣΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἑσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἑξωτερικοῦ .. φρ. 18 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.</p>
--	---	---

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΥΣΤΡΟΪΤΑΛΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἡ ὑπὸ Αὐστριακοῦ πολεμικοῦ καταβύθισις τοῦ Ἰταλικοῦ ὑωρηκτοῦ «Γκιουζέπο Γαριβάλδι» τὴν 18^{ην} Ἰουλίου.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΓΑΛΗΝΗ

Μέγας συντελεστής της ευδαιμονίας των ατόμων, αλλά και της διαπαιδαγωγήσεως των τέκνων, είναι ή οικογενειακή γαλήνη, ή έδραζομένη επί της άρμονίας των συζύγων.

Έκτός του ότι μεταβάλλει την ζωήν εις παράδεισον, ή συζυγική γαλήνη χρησιμεύει και ως ο καλλίτερος διδάσκαλος εις τὰ τέκνα της ήθικης, της ευλαθείας, της αγάπης και της δημοσίας.

Βεβίως είναι πολύ κωμικόν γονεΐς, διαφερόμενοι προς άλλήλους, να θέλωσι να επιβάλλωσι την έφαρμογήν των άρετων της όμονοίας εις τὰ τέκνα των, διότι, ύπερ τους συμβουλευτικούς των λόγους και τας προφορικός των πραινέσεις, τὸ κακὸν παράδειγμα, καθ' όλοκληρίαν ζών, ύφύεται πρὸ αὐτῶν και κρημνίζει όλας τὰς ύποθήκας.

Ίδου λοιπόν έν υπέρτατον καθήκον, καθήκον μέγα και επιβλλόμενον εις τους συζύγους. Όφείλουσιν οὗτοι να δημονώσι, να μη παραφέρωνται εις έριδας, αλλά πάντοτε πρὸ των ψυχῶν των τέκνων των να παρουσιάζωνται ως ήνωμένοι άρρήκτως δια της αγάπης και δια των δεσμών της μεγαλειτέρας τρυφερότητος και άλληλεκτιμήσεως.

Άλλως, εκτός του ότι διδουσι τὸ χειρίστον των παραδειγμάτων εις αὐτὰ τὰ τέκνα των, έν ταύτῳ παθαίνουσι και τι χειρόν τούτου: Βλέπουσι τὸ κύρος αὐτῶν και την αξιοπρέπειαν θρυμματιζομένην έν τη εκτιμήσει των τέκνων των, τὰ όποια μετὰ της μεγαλειτέρας περιφρονήσεως αὐριον θέλουσιν αποδέψει προς τους γονεΐς τούτους. Ως δὲ τούτο να μη ήτο μέγα κακόν, συνεπιφέρει και έτερον: Χωρίζει τὰ τέκνα κατά τας συμπαθείας αὐτῶν εις φιλομήτορα και φιλοπάτορα, και δικαιώνει την έριν, αυξάνουσα αὐτήν.

Τὰ πολλά, τὰ άφθονα παραδείγματα οικογενειῶν, καταστραφειῶν εξ αιτίας των συζυγικῶν διχονοιῶν, βροντοφωνοῦσι τὸν μέγαν κίνδυνον και την μεγάλην κακοδαιμονίαν, την όποιαν επιφέρουν έστω και αὐ ἀπλαϊ διενέξεις, αὐ ελάχισται προστριβαί. Διότι αὐται πολλάκις όγκουονται εις τοιοῦτον βαθμόν, ώστε να μη αναγνωρίζωνται πλέον, οὐδὲ να διαφαίνεται ή μηδαμινή άφορμή, ήτις τὰς προὐκάλεσε.

Σύζυγοι, χάριν της γαλήνης των ψυχῶν σας, αλλά και χάριν της διαπαιδαγωγήσεως των τέκνων, τὰ όποια έφέρατε εις φῶς, αποφεύγετε μετὰ της μεγαλειτέρας προσοχής τὰς μεταξύ σας έριδας. Αὐτὸ είναι ή θέλησις της θρησκείας μας και ή φωνή του καλῶς έννοουμένου συμφέροντός σας.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Έξ όλων των Πολωνῶν συγγραφέων, εκείνος ο όποιος εῶχε περισσότεραν ευρωπαϊήν φήμην, και είναι και πλειότερον γνωστός εις ήμᾶς, είναι άνατιροήτως ο Σιέγκεβιτς.

Τήν ευρωπαϊήν του δόξαν έπειδύσαν εις διαφόρους αιτίας. Οι μὲν εις τὰς περιπετείας της πατρίδος του, ήτις μετὰ των λαῶν εῶχε πάντοτε πολλὰς συμπαθείας: έτεροι εις τὰ θέματα των έργων του, δι' ὧν καταδεικνύει την θρησκευτικὴν μέσον ενισχύσεως και απολυτρώσεως: άλλοι δὲ εις αὐτήν την σχολήν, την όποιαν ακολουθεῖ.

Όντως, τὰ πρώτα έργα του ενεφανίσθησαν εις τὸ ευρωπαϊκόν δημόσιον την εποχήν, καθ' ήν έν αὐτῷ εγεννάτο ή αντίδρασις πρὸς την σχολήν των ρεαλιστῶν, εκείνων, «είσανες ήρέσκοντο ν' αναπνέωσι τὰς αναθυμιάσεις των τελμάτων και ήνοῦντο να ίδωσι την άντενάκλισιν του οὐρανοῦ έντὸς των ήμερῶν των διανῶν ύδάτων». Εἰς τὸν Σιέγκεβιτς παρετηρεῖται άρκετικὸς συνδυασμός ρομαντισμοῦ και ρεαλισμοῦ, χωρὶς ελάτερον εἶδος να ύποσελιξη τὸ άλλο. Τούτο έπεθύμει και ή κοινοῖα. Τὰ έργα του Σιέγκεβιτς εγεννήθησαν εις την εποχήν των και τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ίκανόν να τοῖς χαρίση την σφραγίδα της επικρατήσεως.

Ο Σιέγκεβιτς εγεννήθη τὸ 1816 Τὸ πρώτόν του μυθιστόρημα, *Εἰς μάτην*, εἰξέδωκε τὸ 1870. Έκτοτε οὐ υπὲρ τῶν τριάκοντα τόμοι, τοὺς όποιους συνέγραψεν, έστερέωσαν τὸ όνομά του και διέπλωσαν την γονιμότητα και ευτροφίαν του πνευμάτός του. Αναφέρωμεν εξ αὐτῶν τὸ *Pan Michaël*, τὸ *Διὰ σιδήρου και δια πυρός*, τὸ *Quo Vadis?*

Ο Σιέγκεβιτς, και μετ' αὐτοῦ οἱ νεώτεροι Πολωνοὶ συγγραφεῖς, εῶχε ιδιαιτεραν άντιληψιν περὶ του ρόλου, τὸν όποιον διαδραματίζει ή φιλολογία. Έν Πολωνίᾳ ή φιλολογία δὲν είναι μόνον πνευματικὴ ένασχόλησις, αλλά έν ταύτῳ «έγγυησις και όρος της ζωτικότητος της χώρας».

Απὸ της προσαρτήσεως του μεγαλειτέρου μέρους της Πολωνίας, ή Ρωσία άντελήφθη, ότι ή κατάντησις της δὲν ήτο όριστική, έφ' όσον ή πολωνική γλώσσα εξηκολούθει να αποτελή δεσμὸν μετὰ των ήττημένων και να ένθαρρύνη την αντίδρασιν, εἰξάιρουσα τὰς εθνικὰς παραδόσεις. Μστεχειρίσθη όλα τὰ μέσα, δια να την εἰξασίψη. Αλλά οὗτε αὐ καταδιώξεις οὗτε ή συστηματικὴ των βιβλιοθηκῶν καταστροφή, οὗτε τὰ κολύμματα, τὰ όποια παρενέβαλλεν εις την πολωνικὴν εκπαίδευσιν, επέτυχον να εγκαταστήσωσι την ρωσικὴν γλώσσαν ή να σταματήσωσι την φιλολογικὴν του πολωνικοῦ εθνους παραγωγήν. Αὐτη εις τὰς χείρας των μεγάλων συγγραφέων αποτελεῖ όλιον άμυντικόν και μίαν ήθικὴν εκδήλωσιν.

Ο Σιέγκεβιτς ταχύτατα άντελήφθη την δύναμιν ταύτην της φιλολογίας και την εχρησιμοποίησεν. Όσον μία εποχή είναι τετραγάμνη, τοσοῦτο περισσότερον άνάγλυφα αναφαίνονται τὰ γεγονότα και αὐ ιδεαί. Εἰς τὰ μυθιστορήματά του *Διὰ τοῦ σιδήρου και τοῦ πυρός*, *Pan Michaël*, και *Κατακλυσμός*, βάσις είναι τὸ δεύτερον ήμισυ του δεκάτου εἰξδόμου αἰῶνος, σκυθρωποῦ μάρτυρός της στάσεως των Κοζάκων. Εἰς τὰ έργα του *Άνευ πίστεως* και *Polaniecki* ο Σιέγκεβιτς αναλύει του, λόγους της άδυναμίας και της εξαρθρώσεως της συγχρόνου Πολωνίας. Ως εἶνα δ' εἰξ αὐτῶν αναφέρει και την εἰξασθένησιν της πίστεως και των θρησκευτικῶν παραδόσεων. Πατριωτισμός και θρησκεία, ίδου οὐ δύο πόλοι του πολωνικοῦ ιδεαλισμοῦ.

Η υπόθεσις του *Quo Vadis?* είναι γνωστή. Η Λυγία, κόρη βυρβέρου βασιλέως, αποστέλλεται εις Ρώμην ως όμηρος. Ανατρέφεται εις την χριστιανικὴν θρησκείαν. Τήν εἰξάται ο Βινίκιος. Αλλά εκείνη δὲν δέχεται να γίνη οὗτε έρωμένη οὗτε σύζυγος εἰξωλολάτρου. Αλλά ο νέος ευπατρίδης επιχειρεῖ να την απαγάγη. Πληγόνεται, πλην θεραπεύεται ύπὸ των χριστιανῶν. Έπακολουθεῖ ή πυρπόλησις της Ρώμης. Η Λυγία σώζεται από τὰς φλόγας, δια να ριφθῆ όμως ύπὸ του Νέρωνος

μετὰ των άλλων χριστιανῶν εις τὰς φυλακάς. Οδηγείται μετὰ ταῦτα εις τὸ στάδιον των θηριομαχιῶν. Αλλά εκεί σώζεται εκ βεβαίου θανάτου δια της θαυμασιῆς δυνάμεως δαύλου άφωσιωμένου. Ο κόσμος ένθουσιῶ και άπανεμει χάριν εις την νεαρὴν χριστιανήν, ήτις μετὰ ταῦτα νυμφεύεται τὸν Βινίκιον.

Τὸ θέμα δὲν είναι και πολύ νέον βεβαία. Όστις εῶχε αναγνώσει τους *Μάρτυρας* του Σα'ομπριάν, τὸ ένθουσιῶται, αν αναστρέψη τους ρόλους. Αλλά ή αξία του έργου του Σιέγκεβιτς δὲν είναι μόνον εις τὸ θέμα Περικλιεῖ βιβύεσκον συμβολισμόν, τὸν συμβολισμόν, όστις ενέπνευσε τους μεγάλους συγγραφεῖς και ποιητὰς της αγωνιστικῆς Πολωνίας. Η Λυγία είναι ή πατρίς του Σιέγκεβιτς. Είναι ανάγκη τάχι να σημειώσωμεν ποῦς είναι ο Νέρων της;... Βεβαίως ο Ρώμος.

Έτερα έργα του Σιέγκεβιτς, εἰσισης αξιολογίμουτα—εκτός των άνωτέρω αναφερομένων—είναι και τὰ εἰξῆς: *Οὐδεις προφήτης έν τη πατρίδι του*, *Αντίδοτοι δρόμοι*, *Ο γέρον δαύλος*, *Jonko ο μουσικός*, *Πρὸς αναζήτησιν άγίου*, *Εἰξόλλιον εις την Savane*, *Ακολουθήσωμεν Αδελόν*.

Τὸ τελευταῖον ταῦτο είναι λιγῶ του θεματος προγενέστερον του *Quo Vadis?* Έχει κα αὐτὰ σχεδὸν με ταῦτο πρόσωπα: τὸν Κίναν, τὸν Άνταῖον, τὸν Πόντιον Πιλάτον, τὸν Βινίκιον, την Λυγίαν, τὸν Πετρώνιον. Αλλά ή σκηνη άλλάσσει. Εἰξῶ αναφαίνεται ο Χριστός και ο Γολγοθᾶς. Είναι ή ὡγα της ανατολής του Χριστιανισμοῦ έν μέσω της καταπίσεως της Ρώμης, ής ο νεκρικὸς κῶδων ήχησεν...

Υπάρχουν και άλλα έργα έν τη νεωτέρα πολωνικῆ φιλολογίᾳ εἰσισης αξιολογίμου. Αλλά ήμεις δὲν εἰτηγγέλημεν, δια ήτο δυνατὸν να εἰξανηγήσωμεν την πολωνικὴν γραμματολογίαν εις δύο άρθρα. Απλουστάτα ήθελήσαμεν να δώσωμεν ιδεαν τινα περὶ του πολωνικοῦ εθνους εις τὸν αναγνώστην, τῶρα, δια ή Πολωνία επανέρχεται εις την έλευθερίαν.

Αν ή πολιτικὴ ιστορία της χώρας ταύτης παρουσιάζη πολλά τὰ ένδιαφέροντα, δὲν είναι άμειτοχος σπουδαιότητος και ή δρασις της πολωνικῆς γραφίδος, ήτις εἰξηκολούθει τὸ έργον της και άφου τὰ τηλεβόλα της άμύνης κατασιγίσθησαν...

Θ. Κ. Μ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τήν ευτυχία πάντα προσμένω

Όλος λαχτάρα και καρδιοχτύπι,

Σάν νάναι κάτι καλὸ χαμένο,

Που εἶχα πρώτα και τώρα λείπει.

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν θέλω χάρι

Κ' ελεημοσίην δὲν θά ξηρήσω.

Τήν ευτυχία, που μοῦχουν πάρει,

Τήν ευτυχία γυρεύω πίσω.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✽ Δὲν υπάρχει καλλίτερος υπηρέτης δι' έκαστον άνθρωπον από τὸν εαυτόν του

✽ Ο παίζων χάνει καιρόν και χρήμα. Δὲν υπάρχει άλλος πλοῦτος από την υγείαν και την γνώσιν.

✽ Είναι συνήθως γενναϊόδωροι όσοι δὲν εῶχον τίποτε να δώσουν.

✽ Δὲν εἰμπορεῖ κανεις με μὲ ματιὰ να παρατηρῆ τὸν οὐρανὸν και την γῆν.

✽ Όποιος είναι πολύ κοντὰ στην γῆν, απομακρύνεται από τὸν οὐρανόν.

✽ Ο χρόνος, ο άνεμος και ή τύχη άλλάσσουν καθὼς ή σελήνη.

ΤΟ ΥΕΛΟΦΡΑΓΜΑ

Μετὰ ζωηρόν κατά τὸ γέυμα συζητήσαν, ἀπε-
σώθησαν ὁ μὲν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἡ δὲ
εἰς τὸ κολλυγητήριόν της.

Ἀπὸ πεντησεντα ἤδη εἰς τριφεροὶ τοῦ Ὑμναίου
δισμὶ συνέδειν τὸ νεαρὸν ζεῦγος. Ὁ Ἰούλιος
ὄρθρηνε τριάνοντα, ἡ δὲ Λώρα εἴκοσι καὶ δύο
ἀνοιξίαι· ἕως, λατρεία τοῦς οὐδέει, ὅλλ' ἐκείνη
ἔχει μακρὰς τινος ἰδιοτροπίας, ἃς ἐκεῖνος λομβά-
νει ὑπὸ σοβαρὰν ἐπιψιν, ἐξ εἰς καὶ αἱ συχταὶ ρη-
ξίαι. Μῆχρι τῆς σήμερον ἡ εἰρήνη ἀπεκαθίστατο
τοχίως· ὅτι ἐξικλοισθήσῃ ὅπως τὸ οὐτὸ καὶ εἰς
τὸ ἕλλον; Τίς εἶδε;... Διὰ τὰ τεττῆ τέρμα εἰς
τις λιπηράς διαιτήσεις, ἀνάγκη μέγρου ἀποφασί-
σικου.

Ὁ Ἰούλιος ἐρείφθη μὲ τὴν κατόλληκον ἐκ
φλοισφίαις περιβολῆν του ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτρου καὶ
μηχανικῶς ἤρασε τὰ εἰσιμόρη τὸ σιγάρων του. Ἡ
ἐξοψίς εἶχε ἤδη κατευασθῆ, τῶς δὲ, μεταμελη-
θεὶς καὶ λυπημένος διὰ τὴν σκητῆν, εἶσαι βυθι-
σμένες εἰς σκέψεις.

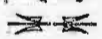
Διατί τὰ μὴ συγκρατητῆ, ὄφει μάλιστα μετὰ
προηγουμένην διείξιν εἶχεν ὀκισθῆ νὰ μὴ παρα-
φέρεται; Τὴ δὴλῆσαν ἐναντιούμενος;

— Πηγινοὺ εἰς τὴν μητέρα μου! ἔχε δηλώσει ἡ
Λώρα μετ' ἀπεφασιστικῶ καὶ μικροῦ ἰόνου, ἐφ'
αὐτὰς ἀπεχώρει ἐν βίᾳ περιλίπας, συνιστημέ-
νες... καὶ ἰδοὺ νέα πολὺν διάστασις.

Ἐρετῆ ὁ ταλαιπωρὸς ν' ἀιεύρη τὴν πηγὴν τῆς
διαιτήσεως, ὅλλ' ἡ ἀνοσορρησία τῆς ὅλης ἱστορίας
τὸν φέρει εἰς ἀμηχανίαν. Ἡ πηγὴ εἶσαι ἀνείρε-
τος. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ συνισθάνεται, εἶσαι ἡ
πλήρης ἀθωότης του ἐν τῇ ὑπεθέσει τούτῃ, ἐξαι-
σταται ὁ ἐπὶ τούτῳ ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἡ τῶσον
φαινή ἀθωότης του δὲν εἶσαι ἀρκητὴ νὰ τὸν προ-
φυλάξῃ ὑπὸ τῆς τῶσον συχτῆς ἰδιοτροπίας τῆς
Λώρας.

Παιχιδάκι, αἶ!... Ἀλλὰ τὸ ρογιζόμενον δο-
χεῖον, ἐξ εἰς ὀδιόρατος ρογῆς ἀφίει ἐν εἶδει
ἰδιότητος τὰ ἐκρέπ τὸ ἐν αὐτῷ ὄγκῳ, κενούται ἐν
τέλει ἀποσχερῶς, ὡς νὰ ἐλείπει ὅλος ὁ πυθμῆν.
Ἐπιόρατος χρόνου... Ἀδιάκριτοι ρογῆδες διχο-
νοϊῶν να ἐγίνοντο αἰτία νὰ ἐξατμισθῆ καὶ το ἐν
τῇ καρδίᾳ τῆς νεαρῆς γυναῖκος ἐμφωλευθὸν ἐρωτι-
κὸν οἶσθημα.

Δὲν εἶσαι μὲν ὁ Ἰούλιος ἀπὸ τοῦς ἀησύχους
καὶ ζηλωτῶν ἐκείνους, τοῦς ὑπεπευνομένους καὶ
αὐτῆν τὴν σιάν τοῖς—ἡ Λώρα τῷ ἐμπνέει σέβας
καὶ ἐμπιστοσύνην—ἀλλ' ἡ εὐθυκρία τῷ λέγει, ὅτι
αἱ ἀδιέκκοποι αὐταὶ συζητήσεις, ἀνευ οὐδεμιᾶς
αἰτίας καὶ ἀνάγκης, ἀποτελοῦν σύμπτωμα, τὸ ὅποιον
πρέπει νὰ μελετηθῆ σοβαρῶς.

Ὁ Ἰούλιος εἶσαι ἂν ὑπόπτεται, ὅτι δὲν ἦτο μό-
νος. Στεινὸς διαδρομὸς χωρίζει τὰ δύο δωμάτια· ἡ
θύρα τοῦ ἰδικου του εὐρισκομένη ἀπέναντι τῆς
θύρας τοῦ δωματίου τῆς Λώρας, ἀποτελεῖται κατὰ
τὸ ἤμισυ ἀπὸ τὸ λομπρὸν παλαιὸν ὑελοφράγμα, τὸ
ὅποιον συχτάκις μετὰ τὴν μέχην ὁ ἐχθρὸς μετα-
χειρίζεται ὡς σκοπιάν.

Ὁ Ἰούλιος ἀποσώρεται ἐκεῖ συνήθως, καὶ, νομί-
ζων, ὅτι ὁ βαθὺς τοῦ ὑελοφράγματος χρωματι-
σμός τὸν περιφυλάσσει ἐν εἶδει παραπεισματος,
κλεισται μὴδὲν ὑποπτευόμενος.

Ἡ Λώρα, ὁσάκις ἐπιθυμῆ νὰ μάθῃ τί πράττει
ἐν τῷ ἐρημητηρῷ ἐκεῖνῳ ὁ σύζυγός της, ἔρχεται
μὲ βήματα ἀλώπεκος καὶ ἱσταμένη πρὸ τοῦ ὑελο-
φράγματος, ὅπερ τὸ ἐκ τοῦ ἀπέναντι παραθύρου
φῶς κηθιστῆ διαφανές, κατασκοπεύει αὐτόν.

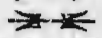
Ἐπειδὴ ὅμως σήμερον ἐφάνη ποιοσώτερον στε-
νοχωρημένος, μετὰ θερμότερον ἢ ἄλλοτε ἐνδιαφέ-
ρον ὡς προσήλθεν εἰς τὴν σκοπιάν της. Παρακο-
λουθεὶ λεπτομερῶς ὅλας τὰς κινήσεις του· παραπα-
θεὶ νὰ ἐξικλοισθῆ ἐκ τῆς ζωηρᾶς αὐτοῦ φυσιογνω-
μίας τὸ ἐνδεμύχους σκέψεις του. Καὶ ἰδοὺ μυρία
ἀνθρώσκου ὑποθέσεις καὶ εἰκασίαι εἰς τὸν ἐν
ἐξοψίαι ἐγερφάλλον της.

Ἡ Λώρα εἶσαι περίκομπτος ξανθὴ νέα. Τὸ μάγον
ὅμως ἐξωτερικὸν της εἶσαι μὴδὲν πρὸ τῆς γοητείας
τῆς ἐκχυνομένης ἐκ τῆς παιδικῆς της καρδίας.
Τρεῖς εἰκασίαι ἐλατήρια: ἡ καρδία, τὰ νεύρα καὶ
ἡ φαντασία, τὴν διευθύνου, θέωντα αὐτῆν εἰς
διηνητὴν κίνησιν.

Στηρίζομένη ἐπὶ τῆς θύρας, κατασκοπεύει ἀπλή-
στως τὸν Ἰούλιον, ἀλακῶτα τὴν συγγμὴν τούτην,
λέγουσα καθ' ἑαυτῆς:

— Πόσον εἶσαι λυπημένος! Ὡς φαίνεται, πρὸς-
βην κέραν τοῦ δόνου; ἀκουσίως ὅμως. Ἐξήρησα
καὶ ἐγὼ σήμερον νὰ δοκιμάσω τὸ πείραμα τῆς

Ἄλλος. Ὅταν θὰ ἔχω ἀνάγκην μᾶς ἡμέρας ἐλευ-
θερίας, ὡς διατείνεται ἡ φίλη μου, τὸν ἐνοχλῶ
κατὰ τὸ γέυμα καὶ, ἐν ὑπομεινῇ, τὸ παιγνίδι ἀπέ-
τυχε· ἐάν ὄπως ἐναντιωθῆ, προσποιουμένη τὴν
δυσχερεστημένην κλείω τὴν σκητῆν, λέγουσα μὲ θυ-
μόν: Θὰ φύγω εἰς τὴν μητέρα μου! Τιοιουτοτρό-
πος ἐκεῖνος μὲν ἀποσώρεται, ἐγὼ δὲ μένω ἐλευ-
θέρα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀκριβῶς οὕτω ἔγεινε
σήμερον ὁ Ἰούλιος ἀπεσώρη ἄλλ' εἶσαι πολὺ
στενωχωρημένος ὁ ταλαιπωρὸς καὶ μὲ στοιχίζει πολὺ
νὰ τὸν βλέπω εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν...

Ἄλλα ὅμως διαλογιζόμενος ὁ Ἰούλιος, εἶχε κατα-
λήξει εἰς τὴν καταπρωτὴ λύσιν:

— Ἄ! πρῆσαι χωρὶς ἄλλο νὰ τὴν καταπρωτῶ!
Ἐάν τῆς ἐφεροῖα κανένα εὐμορφον δῶρον τὸ ἐσπέ-
ρος; Ὅχι, ὄχι, αὐτὸ θὰ ἦτο ἀναδρία... Μάλι-
στα, θα ὑποθέσῃ ὅτι ἐφοβήθη· ἄλλ' ἔστω!
Τεττῆχιστον ἔμως θὰ κατευασθῆ... Ὅπως
τὰ παιδιά, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ αἱ γυ-
ναῖκες ἔχουν τὸ ἐμφυτον ἐκεῖνον ψυχικὸν χάρι-
σμα νὰ διακρίνουν εὐθὺς τὴν ἐπιρροήν, τὴν
ὁποίαν ἐξασκοῦν, τοῦτο δὲ παρέχει καὶ εἰς τὰ μὲν
καὶ εἰς τοὺς δὲ τὴν διακρατικότητα νὰ μαντεύσων
τὰς ἀδυναμίας, τὰς ὁποίας καὶ σπεύδου νὰ ἐκμε-
ταλλευσθῶσι. Καὶ εἰς μὲν τὰ παιδιά, ἡ ἔλλειψις
πανουργίας προοιδεὶ ἀμέσως τὸ εἰσίσθητον ση-
μεῖον, καὶ ἀρκεῖ νὰ ἐγγίσῃ καεῖς τὸ σημεῖον
αὐτό, διὰ νὰ τὰ δαμάσῃ. Εἰς τὴν πανοῦργον ὅμως
γυναῖκα!;... Ἐν τῷ τῶς ἔχει καὶ αὐτὴ τὸ τρωτόν
της μέρος, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος· ἄλλὰ πῶς νὰ τὸ
ἀνοκαλύψῃ καεῖς; Ἰδοὺ τὸ πρόβλημα... Ἐάν ἡ
τύχη δὲν προσελθῆ ὀργῶς, καὶ ὁ νεημονέστερος
τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐβρασίει ἐπὶ μὲτα φ τὸν ἴσῃν
του εἰς ἀνοχῆτῆσιν του. Ὅποια ὅμως ἐπὶ ὅλαυσις
ἐάν κατάρθων ν' ἀνακλύσω κατὲν πρακτικὸν
μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ σωφρονίσω ὀλίγον τι τὴν
Λώραν!...

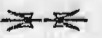
Ὁ Ἰούλιος, προσπαθῶν ν' ἀποτινάξῃ τὰς σκέ-
ψεις του, ἤρχισεν ν' ἀσχολῆται κατ' ὀλίγον καὶ εἰς
τὰ περιούδιον, ζήτων ἐπὶ τῶν πέριξ του ἐπίπλων
προσεκτικὰ βλέμματα. Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύ-
την ἔκαμε δύο ἀνακαλύψεις: Πρῶτον, ὅτι ἐκ τῆς
νευρῆς προσοχῆς τῶν δακτύλων του τὸ σιγάρ-
ρον εἶχε καταστῆ ἀγοστόν καὶ ἔπρεπε ν' ἀντικα-
τασταθῆ, καὶ δευτερον, ὅτι ἡ πανοπλία, ἡ κο-
μοθεσία τὸν τοῖχον τοῦ θαλάμου του, εἶχε ἀπολέ-
σει τὴν συμμετρίαν καὶ τὴν ἰσορροπίαν της, τὸ δ' ἐπ'
αὐτῆς πολυκόστον δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὴν κανονικὴν
του θέσιν. Ἐρετῆ μακρὰν τὸ σιγάρων καὶ ἐπεχεί-
ρησε νὰ δευθετῆ τὴν πανοπλίαν. Ἐφ' ὅμως
ἤσχελετο εἰς τὴν τοπεθέτησιν τοῦ πολυκρότου,
παρτήρησεν ἐπ' τῆς κήνης του κηλίδας σκορίας·
ἐξεκρέμασε τὸ ὄπλον, τὸ ἐπεθεώρησεν ἐπισταμέ-
νος, ἐξήτασε τὸν μηχανισμὸν του, ἀνέσυρε τὸν
λύκον καὶ εἰσεσε τὴν σκοθίλην, ἐπέισθη δὲ, ὅτι
τὸ κᾶκὸν ἦτο ἀσήμαντον, ἐάν ἐκαθαρίζετο ἀμέσως
ἡ κηλὶς. Τεῦτο σκεφθεὶς, μετέφερε τὸ ὄπλον καὶ
τὸ ἐκαπεθέτησεν ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

— Νὰ ἐξαλείψω ἄρᾳ γε ἀμέσως τὴν κηλίδα;
Κατὰ τὸ ὀλιγόλεπτον τοῦτο διάστημα τῆς ἀμφι-
ταλαιπωροσῆς του, σκέψις αἰφνιδίως ἐπελευθῶσα,
μετέβαλε τὸν ροῦν τῶν ἰδεῶν του.

Ἡ εἰς τὸν εἶχε προσκαλέσει εἰς κυνηγετικὴν
ἐν τοῖς πέριξ ἐκδρομῆν, καθ' ἐκάστην δ' αὐτὸς
ἀνέβαλε τὴν ἀπάντησιν του. Ὡς ματιβίτην ἡ ὄχι;
Ἀπεφάσισε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀρηνητικῶς καὶ εὐ-
τως εἶσε τρόπον διαθέσεως τῆς ἡμέρας του:

Νὰ συντάξῃ εὐγενῆ ἀρηνητικὴν ἐπιστολήν, ν'
ἀσχοληθῆ κατόπιν εἰς τὸν καθαρισμὸν τοῦ ὄπλου
καὶ νὰ ἐξέλθῃ νὰ ἐπιδόσῃ τὴν ἐπιστολήν του εἰς
τὸ ταχυδρομεῖον, ὅποθεν ἐπιστρέφων, νὰ ἐκλέξῃ
καὶ προσηθευθῆ ἐν κομψῶν δῶρον διὰ τὴν ἀγα-
πητῆν του σύζυγον.

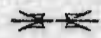
Ἐγραψε λοιπὸν ἐν τάχει τὴν ἐπιστολήν καὶ
σφραγίσας αὐτῆν, τὴν ἔθεσεν ἀπέναντι του, ἐκ-
φοβῶν μὴ τὴν λησμονήσῃ, μεθ' ὁ εἶπειν τὴν χεῖρα,
ὅπως λάβῃ τὸ ὄπλον...

Ἡ Λώρα προσεκτικῆ παρακολουθεῖ καὶ τὰς ἐλα-
χίστας τοῦ συζύγου της κινήσεις. Ἡ φαντασία της
ἐξηγεῖ ἕκαστον κίημα κατὰ τὰς ὑταγοθεύσεις τοῦ
ἐξημμένου πνεύματος της, ἐξογκόντος αὐτὰ ὡς
διαφρακτῶ μεγεθνικῶ. Τὸν τρόπον της τῶσον
ἐπαυξάνει καὶ τὸ βαθὺ τοῦ ὑελοφράγματος χρῶμα,
τὸ ὅποιον ἐπισκίαζει μᾶλλον τὸ βλέμμα τοῦ Ἰου-
λιου, ἢ λυπητὴ δὲ καὶ ἡ μεταμέλεια ἤρχισαν νὰ χρω-
ματίζων τὰς ἐντυπώσεις της διὰ βαθείας μελαγ-
χολίας...

— Ἄχ! ἄχ! διατί νὰ τὸν λυπήσω, ἐνῷ εἶσαι
τόσον καλός; Δὲν ἐσκόπευα νὰ προχωρήσω μέχρις
αὐτοῦ τοῦ σημείου. Ἄχ! πῶς λυποῦμαι τῶρα διὰ
τὴν ἐπιμνητῆν μου!... Ἐάν τὸν ἐναγκαλιζόμην!...
Νὰ, θὰ ὑπάγω τῶρα εὐθὺς! Ἄ! νὰ, σηκώνεται καὶ

ρίπτει τὸ σιγάρων του χωρὶς νὰ τὸ ἀνάψῃ. Πόσον
εἶσαι ἀφρημένος... Ὅχι, εἶσαι μᾶλλον ἀρηχο-
λημένος... Φαίνεται νὰ εἶσαι μᾶλλον στενωχωρη-
μένος... Μπα! μπά! πλησιάζει τὴν... κα... νο...
πλ... αν... ξεκερῆ τὸ πο... λυ... κρο... τον... Ἄ!
Ἄ! τὸ παρατηρεῖ προσεκτικῶς... τὸ δο... κι... μ...
ζει... Ἄ!... τί ψυχρὸς τριγμός... πιέζει... τὴν
σκαν... δά... λην!... Ὡς μου!... Ὡς μου!... διατί
τὸ τοποθετεῖ ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον του; Τὶ σκέ-
πεται ἐκεῖ ὀρθὸς μὲ τὸ κεφάλι σκεπμένο;...
Ἄχ, Ὡς μου τί βλέμμα, ποῖα ἐκφρασίαι! δὲν τὸν
εἶχα ἰδεῖ ἕως τῶρα μὲ τοιοῦτον τρομερὸν ὄψος!
Ἄχ! ἄχ! φαίνεται, ὅτι ἔλοβε κάποιαν σφραγῆν
ἀπόφασιν... Νὰ, κάθεται καὶ γράφει... Ὡ! Ὡ!
ἔγραψε μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν τοποθετεῖ ἐκεῖ
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του...

Ἄφνης σκέψις ἀέλωμψεν εἰς τὸν τεταραγμένον
ἐγκέφαλον της ἀντελήφθη τῆς σημασίας τῶν νευ-
ρικῶν καὶ συνεχῶν τούτων κινήσεων τοῦ συζύγου
της, αἱ ὁποῖαι μετὰ τσοαύτης ἀποφασιστικότητος
καὶ ψυχραιμίας ἐγένοντο. Ὅποια τρομερὰ ἀνοκα-
λύψις ἀνερχετο κερουνοβόλος ἐκ τῆς σταρασο-
μένης καρδίας της!...

— Ἄχ! Ὡς μου, Ὡς μου! Ὑψιστε, θέλει ν' αὐ-
τοκτονήσῃ!...

Καὶ ἡ τιμωρὸς συνείδησίς της φοβερὰ ἀναφωνεῖ:
«Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνοησίας σου· τὸν
ἐξώθησας τὸν δεστυγῆ εἰς τὴν ἀπελπισίαν!...»

Ἐξῶ φρεσῶν, ἡ Λώρα ὤθει ὡς κερουνοὺς τὴν
ὑελοφρακτὸν θύραν καὶ εἰσερχῆ...

Πεσομένη ὑπὸ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀπελπισίας,
ἡ Λώρα ὡς ἀστραπὴ χύνεται, ὅπως ἐναγκαλισθῆ
τὸν προσφιλεῖ σύζυγον της, καθ' ἡ συγγμὴν ἐκεῖ-
νος ἐκρόκειτο νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας του τὸ βλέ-
θριον ὄπλον, ἀφοῦ ἐσφράγισε καὶ ἔθεσε πρὸ αὐ-
τοῦ τὴν ἐπιστολήν, ἐν ἣ εἶχε γράψαι δῆθεν τὰς
τελευταίας του θελήσεις.

Θερυβηθεὶς ὁ Ἰούλιος ἐκ τῆς τῶσον αἰφνιδίας
ἐπιθέσεως τῆς συζύγου του, ἐρεῖ ἡς ἐνόμιζεν, ὅτι
εἶχε ἐξέλθει, ἀφεθῆ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀναστάσεως
εἰς τὰ θεορὰ φιλήματα καὶ τὸς περιπτώσεις αὐτῆς,
μὴ γνωρίζων ποῦ ν' ἀπιδόσῃ τὴν τῶσον αἰφνι-
διαν ταυτῆν μεταβολὴν καὶ τὴν ἐαρηξίν τσοσούτο
θεορῶν καὶ ζωηρῶν ἐνδείξεων...

Μπα!... τί διαβολοὶ ἡ Λώρα ἐνεργῶς καὶ περι-
πτυσσομένη αὐτόν μέχρις ἀπεπνιγμοῦ, τὸν ἱκετεύει,
ἀναφωνοῦσα μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων:

— Μῆ, Ἰούλιέ μου... μὴ αυτοκτονεῖς... Σὲ ἱκε-
τεύω... πρὸς Θεοῦ, μὴ τὸ κόμης... ἀγαπητέ μου
Ἰούλιέ! Ἐγὼ, ἐγὼ ἐπίστα! Ἀλλὰ σὲ ἀγοπῶ, σὲ
λατρεύω! Ναι, πλύ, πολύ! Συγ... χῶ... ρη... σέ...
με...

Μόλις ἀρῆα ὁ Ἰούλιος κατάρθωσε νὰ διδοῇ τὴν
ἀλήθειαν, νὰ ἐνησῆ τὸ αἶτον. Πόσον ἀπειχεν
ἀπὸ τοῦ πνεύματος του ἡ σκέψις τῆς αυτοχειρίας,
τὴν ὁποίαν τῷ ἐπιδίδεν ἡ σύζυγός του!

Δεσμυμένως νερῶς ὑπὸ τῶν τῶσον ἀπροόπτου
γεγονότων, σωματικῶς δὲ ὑπὸ τῶν νευρικῶς συνε-
σταλμένων βραχιόνων τῆς Λώρας, δὲν ἠδύνατο νὰ
κινήθῃ καὶ προφέρῃ λίξιν πνῆ. Ἐκείνη, ἀποδί-
δουσα τὴν ἐκ τῆς ταραχῆς ἀκουσίαν αὐτοῦ σιω-
πὴν εἰς τὴν τρομερὰν ἰδέαν τῆς αυτοκτονίας, ἐδι-
πλασίαζε τὰς ἱεσῆς της, τὰ φιλήματα, τὰ δά-
κρυα. Ἀφῆρασα δ' αὐτόν καὶ πρὸ τῶν ποδῶν του
γονυπετήσασα,

— Ἄ! λατρευτέ μου, συγγνώμην, τῷ λέγει,
ναί, μυριάκις συγγνώμην! Ὑπῆξεν κακῆ, τὸ συναι-
σθάνομαι, ἀνόητος! Ἀλλ' ὅμως, σοὶ ὀρκίζομαι εἰς
τὸν Θεόν, ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐπαναλάβω πλέον,
δὲν θὰ σὲ λυπήσω πλέον, ἀγαπητέ μου Ἰούλιέ!
Πολύ, πόρα πολὺ ἐφρήθην!

Ὁ ἀγαθὸς Ἰούλιος τσοσν εἰλικρινῶς ἐλάτρευσε
τὴν γυναικοῦλά του, ὡς τὴν πρώτη αὐτοῦ σκέψις
ὕπληξε νὰ καθησυχάσῃ τὴν λατρευτῆν του, ἐξη-
γῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπ' ἡλλοῦτων αὐτῆν τοῦ
τρομεροῦ ἐπιόρατος καὶ τῆς ἐσφαλμένης ἰδέας της.
Ἄλλ' εὐτυχῶς δευτέρω φρονιμωτέρω ἰδέα δὲν τὸν
ἀφῆκε νὰ ὑποπέσῃ εἰς τῶσον ἀνοχώρητον σφάλμα,
ὡς ἐδειξασα αὐτῷ, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν ᾧ
οὐδὲν πλεῖον εὐρίσκειται, ἢ εὐθύτης αὐτῆ εἰς
τινας περιστάσεις εἶσαι ἐλάττωμα καὶ ὅτι ἔχει καὶ
αὐτὴ τὰ ὀριά της.

Ἐμενε σιωπηλὸς ἐπὶ τινὰ εἰσῆτι λεπτά, ἔπειτα
δὲ ἐγειρῶν τὴν Λώραν καὶ ἀκινῶν αὐτῆν κατὰ
πρόσωπον, προσέθηκε μετὰ τόνου καὶ ὄφους ἀν-
θρώπου ἀποφασίζοντος σοβαρωτάτην ὑποχώρησιν
καὶ μαγιστῆν παραχώρησιν:

— Καλὰ!... ἔστω! τὴν φορὴν ταυτῆν... δὲν
αὐτοκτονῶ! Σαί τὸ ὑπόσχομαι!...

(G. de Parseval Deschênes)

ΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ

Υπάρχει, ότι δεν πρέπει να υπάρχει δευτέρα γνώμη. Η εργασία δεν είναι μόνον καθήκον, αλλά και δικαίωμα εν τούτοις της γυναικός. Μία αδελφή, βλέπουσα ότι ο αδελφός της κωμπεύται υπό το βάρος των οικογενειακών απαγορεύσεων, έχει καθήκον να τον ανακουφισή εργαζομένη. Μία χήρα δια να εξασφαλίση το μέλλον των παιδιών της, έχει δικαίωμα να ζητήση εργασίαν από την κοινωνίαν. Η εργασία δεν δύναται να επιδράση επί του ήθικου μ. ας γυναικός η αν επιδρά, επιδρά πάντοτε έλωφελώς. Σφουρηλατεί τον χαρακτήρα της και δίδει την αληθή κατεύθυνσιν εις το οίσημα. Δ' αυτό δεν πρέπει να απεβλέπαμεν προς τας εργαζομένας ως προς όντα κατώτερα, διότι σφάλλομεν. Αν υπάρχει κάποια διαφορά μεταξύ ημών και ευνίων, αυτή είναι πάντοτε ύπερ των εργαζομένων.

Βεβαίως εν τή εργασία πρέπει να τηρηθώσι μερικοί θεμελιώδεις νόμοι και σιγήθωσι της τιμής της εξυπηρεσίας, της ευθύτητος, της ειλικρίνειας. Διότι άλλως η εργασία καταντῶ μέσον διαφθοράς, εφ' όσον η άγωγή και η ανατροφή δεν έχουσι πλάσει την ψυχήν και τον χαρακτήρα.

Δεν θέλω να είπω ότι αι μη εργαζόμενοι έχουσι το δικαίωμα να περιφρονώσι τους νόμους αυτούς της ήθικης, τους όποιους κάθε κόμη και κάθε γυνή όφειλει δια το συμφέρον της να τηρή. Αυτοί είναι οι στηλιβεταί της εκτίμησως. Άλλως πίπτει εις συντριμματα και γίνεται ίλύς.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Εις προηγούμενον φύλλον έδωσα μίαν συνταγήν διά τα μαλλιά. Είναι πολύ αποτελεσματική κατά της πτώσεως των τριχών και δια την τριχοφυίαν. Πολλοί κερταί αι όποισι την έχρησιμοποίησαν, μου εξαίρουσιν τα καλά της και ταχέα αποτελέσματα.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΑΜ

Μία κυρία μ' έρωτῶ την γνώμην μου, αν είναι καθήκον των άνδρων να προσφέρουσιν εν τῷ τροχοδρομῷ τας θέσεις των εις όρθίας κυρίας και όταν δεν τας γνωρίζωσιν.

Η γνώμη μου και όλων εκείνων, οτινες δεν σκέπτονται έγωιστικῶς, είναι, ότι ούδέν καθήκον έχουσι. Καί αυτοί, ως εκείναι, έπλήρωσαν την θέσιν των, και αυτοί, ως εκείναι, δικαιούνται να απολαύσωσι της άνέσεως ενός ταξιδίου η της ταχύτητος ενός μέσου συγκοινωνίας.

Αφού λοιπόν τα δύο φύλα εύρίσκονται επέκταντι ίσων δικαιωμάτων, δεν βλέπω διατί ο άνήρ να είναι υπόχρεως να θυσιασθῆ. Όχι, δεν είναι υπόχρεως και ούτε η κυρία δικαιούται να απεβλέπη προς τον καθήμενον άνδρα ως προς κλέπτην της άνέσεως της η άγενης.

Άλλο ζήτημα αν ο άνήρ εκ λεπτότητος η έγαισμοῦ, εκ τρυφερότητος η κολακείας προσφέρη την θέσιν του. Δεν εκτελεῖ καθήκον, ούδέ πόρρωθεν εις αυτόν επιβεβλημένον, αλλά θυσιάζεται. Καί πολλάκις είνεος, ο όποιος δι' ένα μας ευχαριστώ παραχωρεῖ την θέσιν του, είναι περισσότερο άξιος της άναπαύσεως η ημεῖς, αν εκείνος είναι βιοπαλαιστής και ημεῖς... μόλις έβγήκομεν από το boudoir μας.

Δύνασθε λοιπόν με θάρρος να την χρησιμοποιήσετε.

Επίσης αξία συστάσεως είναι και η έπομένη συνταγή κατά της πτώσεως των τριχών:

- Teinture de Jaboranti 15 gr.
Lanoline 9
Glycérine 60

Αναμείξτε τα με όλίγον μαλακόν σάπωνα και με την πομμάδα αυτήν τριβετε την κεφαλήν σας δια των δακτύλων.

ΥΔΩΡ ΤΣΥΛΕΤΤΑΣ

Πολλάκις ει, το πρόσωπον παρουσιάζοντα, έξανθηματα. Ταύτα, ως επί το πλείστον, πρέπει να άπιδώσθη εις κακήν κυκλοφορίαν του αίματος και εις την έλαττωματικήν θέρμην. Προς τούτο άπαιτείται διαίτη και πρό πάντων διαίτη περι τας τροφάς. Συστασάται δ' επί πλέον και ο περίπατος εις καθαρόν και φαιδρον περιβάλλον.

Κατα των έξυθημάτων χρησιμοποιήσατε:

- Souffre sublimé 30 gr.
Alcool 12
Eau distillée 200

Βουτήσατε σπόγγον εις το μίγμα αυτό και πλύνατε δι' αυτό το πρόσωπον. Το αυτό έπαναλαμβάνετε πολλάκις.

Επίσης των πομμάδων:

- Oxyde de zinc 3 gr.
Vaseline 30

Επιθέσατε την πομμάδαν εις το πρόσωπον την νύκτα προτού κατακλιθῆτε. Δις της εβδομάδος διακόπτετε επί 24 ώρας την χρῆσιν της πομμάδας αυτής.

Προτού πλύετε το πρόσωπον με το πρώτον μίγμα η προτού θέσετε την άνωτέρω πομμάδαν, πλύετε με χλιαρόν ύδωρ το πρόσωπον.

ΙΑΝΘΗ

ΠΕΛΩΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΚΩΜΙΚΗ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(συνέχεια από σελ. 4)

Κατ' αρχάς η Πετρελαιοπόλις είχε μόνον ένα μπακάλικο με ιδιοκτήτην ένα μπακάλην, φυσικῶ τῷ λόγῳ. Άλλ' έξαφνα ένεφανίσθη ένα δεύτερον μπακάλικο, αυτό όμως δεν άνηκεν εις μπακάλην, αλλά εις μίαν μπακάλαιναν.

Είχαν πλά κουνά οι δύο ούτοι συνάδελφοι. Πρώτ' άπ' όλα την πατρίδα και οι δύο ήσαν ξένοι, αλλά συμπατριώται έλειτα είχαν τα καταστήματά των εις τον ίδιον δρόμον και μάλιστα το εν επένοντι του άλλου. Δεν είξευσαν άλλην γλώσσαν, παρά την μητρικήν των. Από την γλώσσαν της Πετρελαιοπόλεως είξευσαν μόνον τα όνόματα των έμπορευμάτων των και τους θρηθμούς.

Άλλ' έιφ είχαν τόσα κοινά μεταξύ των, εν τούτοις, ο μπακάλης και η μπακάλαινα - ο κύριος Χάνς και η δεσποινίς Νιοϋμαν - ήσαν φεβροί αντίπαλοι.

Πορέλειψα να γάς τους περιγράψω. Ο κύριος Χάνς κοντός, χοιρόδός, κατακόκκινος, ήτο τριανταπέντε έτών· έκρατούσε άνάμεσα στα δόντια του αιώνας την πια και διαρκῶς εκάπνιζεν. Έξ άλλου η δεσποινίς Νιοϋμαν ήτο ξανθή, γαυρολή γυναικα, καλοθρεμμένη με μόλις τριάντα χρόγια στη ράχι, τα όποια, νομίζω, ότι δεν τα άμολόγει. Άλλ' αυτά δεν μάς ενδιαφέρει τόσον, όσον η έχθρα των.

Όταν η δεσποινίς μπακάλαινα έγκαινίασε το μπακάλικό της, προσέφεραν εις τους προσκεκλημένους της τηγαλίτας. Οι Πετρελαιοπολίται, δια να τιμήσουν την ξένην των, έφαγαν απλήστως, αλλά παραδόξως τους έπιασαν όλους καλικόπονοι. Διεμαρτυρήθησαν εις την δεσποινίδα, άλλ' εκείνη, δικαιολογημένη, τους έλεπν, ότι το άλεύρι το ήγγρασαν από τον κύριον Χάνς, διότι το ιδικό της δεν είχε φθάσει ακόμη.

Άμέσως η όργη των προσβληθέντων στράφη προς τον μπακάλην, ο όποιος εθθύς έξ αρχής έξεδήλωνε το μίσος και την αντιζηλίαν του προς την συνάδελφον.

Ο ανταγωνισμός ήρχισεν έτσιτε σφοδρός. Η δεσποινίς, όταν δεν είχεν εις το μπακάλικό της κανένα πελάτην, εκάθητο εις την πόρτα και έτραγουδοῦσεν εις ε.α παράξενον σκεπό ένα τραγούδι, το όλοιον άπειλείτο από μίαν και μόνην λέξιν: «Μπακάλη, μπακάλη, μπακαοααάλη!» Αυτό καθ' έαυτο το πράγμα δεν ήτο αξιόμμεπτον, άλλ' η δεσποινίς Νιοϋμαν έδιδεν ένα τέτοιο χρωματισμό στην φωνή της, ως ε ο κύριος Χάνς έξελάμβανε το τραγούδι της ως την μεγαλειτέραν του προσβλήην.

Κατ' αρχάς οι κάτεικται της Πετρελαιοπόλεως δισκοδέζον πολυ από την αντιζηλίαν ούτην, αλλά βαθμηδόν - κοιρόζεται και εις έστω και από τας άστειότητας - ίσωνήθησαν. Συνέβη όμως κάτι άλλο: έξηρασθησαν κατά τας συμπαθείας των εις Χανσοικούς και Νιουμανικούς. Ο πρώτος όμως χαρκτηρισμός δεν είναι άκριβής. Κυριολεκτικῶς δεν υπήρχον Χανσοικοί, δηλαδή φίλοι του Χάνς, αλλά Χανσοί· άφευ οι μὲν Πετρελαιοπολίται συνεπάθειον προς την δεσποινίδα Νιοϋμαν, αι δὲ τρυφραί των σύζυγοι ήκόνηζον την γλώσσάν των ύπερ του Χάνς.

Επειδή το πράγμα έλάμβανε διαστάσεις, ο σέφ ξέν έπαυε να συμβουλεύη τους αντιζήλους. Έστέκετο πολλάκις εις το μέσον του δρόμου και εις ίσην άπόστασιν από τα δύο μπακάλικα, και εφώταζεν εις την μητρικήν γλώσσαν των αντιπάλων:

— Γιατί μολόντε; Μήπως τα πάντα δεν έχετε κοινά μέσα εις την μεγάλην μας πόλιν; Μήπως δεν αγοράζετε τα παπούτσια σας από τον ίδιον πεπουτοήν, τῷ όποίου η τέχνη είναι όνομαστή και εις τον Άγιον Φραγκίσκον ακόμη;

Δεν έλησμόνησε βέβαια ο άναγνώστης, ότι ο σέφ της Πετρελαιοπόλεως δεν ήτο μόνον διευθυντής της άστυνκίας, αλλά και παπουτοής, ακόμη δε και Έβραϊός.

Εις τα λόγια αυτά του σέφ η δεσποινίς Νιοϋμαν άπήντα με ειρωνυσίαν:

— Άδικα έπαιεις τα παπούτσια σου σ' αυτόν τον μπακάλη. Αυτός προτιμῶ να περιπατῆ ξυπόλυτος. Ο Χάνς όμως δεν έμμεν άνευ άπαντήσεως.

— Έγώ, έλεγε με σφιγμένα τα δόντια, δεν στηρίζω την εκτίμησιν του κόσμου στα πόδια μου σαν μερικές.

Και αυτάς τας δύο λέξεις τας έλεγε με τέτοιον τρόπον, ότε η δεσποινίς Νιοϋμαν να τας θεωρή πολυ προσβλητικῶς του ήθικου της. Είναι αλήθεια, ότι η δεσποινίς μπακάλαινα είχεν ώραία ποδια. Άρά γε, πρακτικῶς ήτο, προσεπάθει να εκμεταλλευθῆ και την ωραιότητά της αυτήν;

Αυτό άφανε να ύπονοῆ ο κύριος Χάνς, όρπτων ζιζάνια εις τον ήρεμον σύζυγον βίον των Πετρεουπολιτών και καθιστῶν προσωπικῶς τας γυναίκας δια το ξεμυάλισμα των ποδιών των.

Δεν διέδιδεν όμως μόνον αυτό. Ο ως διόλου ιδιαιτέρας και υπό εχεμύθειον έλεγεν, ότι τα πλούσια στήθη της δεσποινίδος δὲ ήσαν ιδικά της και ότι δια την κατασκευήν των έπαιξε πολυν ρόλον το... μπαμπάκι. Αι τρυφραὲς κακολογίαι έφθασαν και εις τ' αυτιά της ε διαφερομένης. Έκείνη δέ, αντί πάσης άπαντήσεως, ήρχισεν να φορῆ μιουζάκια πολυ ντεκολτέ, τα όποια με πολλήν ευγλωσσίαν άπεδείκνυον, ότι ο πλούτος του στήθευς της δεσποινίδος ήτο γνήσιος.

Άλλ' έπιτός αυτου, εις υπεράκειν της συκοφαντηθείσης μπακάλαινας προσήλθε και ο άρχισυντάκτης της «Έβδομαδιαίας Έπιθεωρήσεως του Σαββάτου». Αφιέρωσε το κύριον ήρθρον της προσεχούς εβδομάδος εις το φλεγον ζήτημα αυτό, έπάταξε τας συκοφαντικῶς διαδόσεις του Χάνς και διεβεβαίωσεν, ως άθροτος καλῶς πληροφορημένος, έξ ιδίας άντιλήψεως, ότι το στήθος της δεσποινίδος Νιοϋμαν είναι όλο σάρξ και... μόνον σάρξ.

Ο Χάνς δεν είχεν άλλην έφημερίδα, δια ν' άπαντήρη. Έπολέμησε λοιπόν τον ιδιοκτήτην της υπό την ιδιότητά του ως γαλατά. Του λοιπού έπινε σκάνο καφέ, έιφ εκ μινκῶς ήλικίας έπινε καφέ με γάλα. Έξ άλλου η δεσποινίς Νιοϋμαν παίρανε την ήμέραν ένείνην διπλήν ποσότητα γαλακτος. Τα στήθη της δεσποινίδος Νιοϋμαν δεν έσμενον συναγωνισμόν εις το γάλα του δημοσιγράφου.

Το γάλα αυτό είχε το προσόν να δυναμόνη την φωνήν της δεσποινίδος, η όποία κάθε ήμέραν, όταν δεν είχε παλάτας στο μαγαζι της, έβγαине στην πόρτα του και έτραγουδοῦσε:

— Μπακάλη, μπακάλη, μπακαοααάλη!» Ο μπακάλης δεν έλεγε τίποτε. Άλλ' έμυοφραέ εκδινηθείς.

(άκολουθε)

E. E.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

Η θέλησις τῶν γονέων.

Μόνη ἡ προτίμησις τῶν γονέων ἄλλοτε ὑπεδείκνυε τὸν σύζυγον εἰς τὴν κόρην, τὸν ὑπὸ τῶν γονέων τῆς δὲ προτιμώμενον ὄφειλε νὰ θεωρῆ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον.

Ὁ Ναυμάχιος λέγει :

Ἔστω σοι πόσις εὖτος δι' ἂν κρίνωσι τοκῆς. Κἄν μὲν εἴη πενυτός, σὺ μακαρτάτη εἰ δὲ κεν ἄλλως, ἀφρονα μοιρήσαιο, φέρειν καὶ τοῦτον ἀνάγκη.

Κατὰ τὸν ποιητὴν, ἡ κόρη πρέπει νὰ δεχθῆ τὴν ἐκλεκτόν τῶν γονέων τῆς· καὶ ἂν μὲν εὖτος εἶναι συνετός, εὖτη θὰ εἶναι εὐτυχημένη, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐν μοίρᾳ τύχῃ ἀνόητος, καὶ τοῦτον πρέπει νὰ ὑποφέρῃ.

Αἰ ἀρεταὶ τῶν συζύγων.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Καλλικράτου, ὀμιλοῦσα περὶ προσόντων τῶν συζύγων, λέγει :

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τινα νομίζω ἀνδρὸς ἦμεν ἴδια, τὰ δὲ γυναικός, τὰ δὲ κοινὰ ἀνδρὸς ἢ γυναικός, τὰ δὲ μᾶλλον ἀνδρὸς ἢ γυναικός, τὰ δὲ μᾶλλον γυναικός ἢ ἀνδρὸς. Ἴδια μὲν ἀνδρὸς τὸ στρατηγὸν καὶ πλινθεύοντα καὶ δαμαγορὸν... κοινὰ δὲ φαρμὶ ἀνδρείαν καὶ δικαιοσύναν καὶ φρόνασιν· καὶ γὰρ τὰς τῶ σώματος ἀρετὰς πρέπει ἔχειν καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ καὶ τὰς ψυχὰς ὁμοίως· καὶ ὡς ὑγιαίνειν τῷ σώματι ἀρετέρας ὄφελιμον, εὖτως ὑγιαίνειν τῷ ψυχῇ σώματι δὲ ἦμεν ἀρετὰς ὑγίαιαν, ἰσχύν, εὐαισθησίαν καὶ ὁσὸς τὰ δὲ μᾶλλον ἀνδρὶ καὶ ἀσκέν καὶ ἔχειν εἰκείον ἐν τῇ... ἀνδρότητα μὲν γὰρ καὶ φρόνασιν καὶ διὰ τὰν ἔξιν τῷ σώματι καὶ τὰν δύναμιν τὰς ψυχὰς.

Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἀφοῦ ὀρίση ὡς ἐπιτηδεύματα τοῦ ἀνδρὸς τὴν στρατηγικὴν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν ῥητορικὴν, ἔρχεται εἰς τὰ κοινὰ προσόντα καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀριθμεῖ τὴν ἀνδρείαν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν φρόνησιν. Κοινὰ πρέπει νὰ εἶναι αἱ σωματικαὶ καὶ αἱ ψυχικαὶ ἀρεταί, τόσον διὰ τὸν ἄνδρα, ὅσον καὶ διὰ τὴν γυναῖκα. Ὑγεία ψυχῆς καὶ ὑγεία σώματος. Εἰς τὴν δευτέραν ταύτην κατατάσσει τὴν εὐαισθησίαν, ἣτοι τὴν τελειότητα καὶ ἰκανότητα τῶν αἰσθήσεων, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀρετήν. Τὴν ἀνδρότητα καὶ τὴν φρόνησιν θεωρεῖ ἀνδρικός ἀρετὰς.

Γινώμαι τοῦ Πλουτάρχου.

Ὁ Πλούταρχος ἐνεκρίθη ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ ἔχει ἐπ' αὐτοῦ γράψει πολλά. Ἀλλὰ καὶ εὖτος καταγιγνεται μὲ τὰ προσόντα τῆς γυναικὸς μᾶλλον ἢ τοῦ ἀνδρὸς. Ἐκ τῶν γνωμῶν τοῦ ἀναφερόμενος κατωτέρω :

Ὁ σύζυγος πρέπει νὰ διευθύνῃ καὶ νὰ διατάσῃ τὴν σύζυγον, ὡς καθὼς κύριος τὸν δούλον του, ἀλλὰ καθὼς ἡ ψυχὴ διευθύνει τὸ σῶμα.

Οἱ σύζυγοι, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπιδιώκουν νὰ καταστήσουν τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν τῶν εὐχάριστον, καὶ δὲν συμμερίζονται μετ' αὐτῶν τὰς χαράς τῶν, διδάσκουσιν εἰς τὰς συζύγους τῶν νὰ ζητήσουν ἄλλαχού τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Ἄν αἱ σύζυγοι ἀγαπῶνται τρυφερῶς, ἡ οἰκία ὁμοιάζει πρὸς τὴν εἶοσιν τῶν στοιχείων ἐντὸς τῶν ζώντων σωμάτων. Ὁ γάμος τῶν προσώπων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐνόησε μόνον ἡ στέγη, δύναται νὰ παρομοιωθῆ πρὸς σώματα, ὧν τὰ μέρη εἶναι κειχωρισμένα. Ἐὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν ἔχουν χύσει τὰς δύο ταύτας ὁντότητάς τῶν εἰς μίαν μόνην, ἀλλὰ μόνον χρησιμοποιοῦσιν ἀπλῶς τὴν αὐτὴν κατοικίαν.

Γενικός τύπος.

Ἐἰς τὴν ἐρώτησίν σας θὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ γενικότητα. Διότι καθε κόρη ὀνειρεύεται τὸν μέλλοντα σύζυγον ὑπὸ τὰς γενικάς του γραμμάς· ἄλλως ἂν κατέλθῃ εἰς λεπτομερείας βεβίως τὴν ἀναμένει ἰπογοήτευσις, διότι πᾶσι δὲ θὰ δυναθῆ ἢ πραγματικότης νὰ τῆς δώτῃ ἐντυπῶν τοῦ ὁμοιώματος, τὸ ὅποιον ἐπλασεν ἢ φαντασία τῆς. Ὁτιον ἀφορᾷ ἐμὲ, σωματικῶς τὸν θέλω ὑγιὴ καὶ μόνον ὑγιὴ ἄδιαφρῶ διὰ τὰ μέγιστα του, διὰ τὸ ἀνάστημα του, διὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του. Ἄν βεβίως τὰ χαρακτηριστικά του εἶναι ἀνοικτά, εὐγραμμο, τόσο τὸ καλλίτερον δι' ἐμὲ. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐπαναλαμβάνω: τὸν θέλω ὑγιὴ. Ὅποια παρβῆ τὸν ὄρον τοῦτον, καὶ κάμει μερικὰς παραχωρήσεις καὶ συγκατοβάσεις θὰ κλασθῇ πολὺ δι' ἐαυτὴν καὶ διὰ τὰ παιδιὰ τῆς. Πνευματικῶς τὸν θέλω εὐφυῆ, μὲ ἀντίληψιν καὶ ἠρίσιν. Δὲν ἀπαιτῶ νὰ εἶναι μεγαλοφύλι. Θὰ τὸν ἀποφύγω μάλιστα, διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι αἱ ἀνδρικός μεγαλοφύλι θέλουν ἀπὸ τὴν σύντροφον τοῦ βίου τῶν ἰδιαιτέρων ὅπως διάθεσιν καὶ εἰς τὰς δικαίας, ἄλλως τε, ἀπαιτήσεις ἴσως πολὺ ὀλίγα ἐξ ἡμῶν θὰ εἶναι εἰς θέσιν πνευματικῶς καὶ ψυχικῶς ν' ἀνταποκριθῶσι. Περὶ τοῦ ἠθικοῦ του; εἶμαι ἀσθηρὰ. Τὸν θέλω ἁγιόν. Διατὶ ἡ κοινωνία νὰ ἐπιβλη εἰς ἡμᾶς μόνον τὰ καθήκοντα τῆς ἀγνότητος;

Μία ἀπαιτητικὴ.

Συμπάθεια καὶ πρὸς τὴν πενθεράν.

Ἐπὼς ὀνειρεύομαι τὸν ἰδανικὸν σύζυγον μου: Νέον τὴν ἡλικίαν, ἀναστήματος μετρίου καθὼς καὶ πάχους, μελαγχροινόν μὲ κόμην μέλαιναν, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐπίσης μέλαινας, γυμνὸς καὶ ἐκφραστικὸς, καθάριον δὲ καὶ ἁγρὴν τὴν περιβολήν. Πνευματικῶς πολὺ ἀνώτερόν μου, εὐφυλόγον, νὰ γνωρίζῃ ὀλίγην μουσικὴν ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἐννοῆ Κοινωνικῶς κατέχοντα θέσιν τιμητικὴν μᾶλλον, ἔστω καὶ ὀλιγώτερον ἐπικερδῆ. Καὶ τέλος ἀπὸ ἀπόψεως χαρακτῆρος ἀνθρώπιν μὲ ἰσχυρὰν θέλησιν, εὐλαμνῆ, οὐχὶ ὀξέθυμον, αἰσθηματίαν, εὐγενῆ, ἀγαπῶντα ἐν μέτρῳ τὰς διασκεδάσεις ἐν στενῷ οἰκονομικῷ κύκλῳ ἀνεκτόμενον δὲ εἰς μελέτην διαφόρων συγγραμμάτων, καὶ πρὸ παντὸς καλὸν υἷόν, ἂν ἔχῃ γονεῖς.

Μ.

Μία μελαγχολικὴ.

Ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐρώτησίν σας, πῶς ὀνειρεύομαι τὸν μέλλοντα σύζυγον μου πνευματικῶς, σωματικῶς καὶ κοινωνικῶς, σᾶς γράφω, ὅτι θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶναι λεπτῶν αἰσθημάτων καὶ τράπων, μὲ καρδίαν εὐαίσθητον, μὲ πνεῦμα ἰσχυρόν, ζωηρόν καὶ σιγάμα θετικόν. Μὲ παιδείαν καὶ φρόνησιν. Φύσεως μελαγχολικῆς ἀναστήματος μετρίου, λεπτόν, μελαγχροινόν, μὲ κόμην πλουσίαν, μὲ μέτωπον εὐρὺ καὶ ρυτιδωμένον, μὲ ζωηροτάτους καὶ μεγάλους ὀφθαλμοὺς, εἴπινος νὰ σκιάζωνται ἀπὸ πυκνὰς καὶ ὄφρας βλεφαρίδας, μὲ ῥίνα καμπύλην καὶ ὄχι μακρὰν καὶ μὲ στόμα μέτριον. Ἀδαμαντίνου καὶ ἀνεραίου χαρακτῆρος καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς δημοσίας ἐκτιμήσεως.

Λ.

Καὶ μία πολὺ... πρακτικὴ.

Μᾶς ἐρωτᾶτε ποῖος εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος; λοιπὸν σᾶς τὸ λέγω ὑπὸ ἐχεμύθειαν... Εἶναι ὁ πλούσιος ἀνδρας καὶ ὁ εὐπειθὴς εἰς τὴν γυναῖκά του. Ἄν δὲν ἔχῃ αὐτὰ τὰ προσόντα, δὲν ἀξίζει οὔτε πέντε παράδες. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸν μας, μυστικὸν πολισιπέλλου, ἀφοῦ τὸ ξεύρουν ὅλοι οἱ ἄνδρες καὶ τὸ παρα... ξέρουν μάλιστα.

Ἡ Παράξενη.

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

V. — Τὸ ἀπλοῦν καθῆκον.

Ἐνῶ τὸ μακρυνὸν καθῆκον ἔλκει τοὺς ἀνθρώπους, τὸ πλησίον τοὺς ἀφίνει ἀπαθείς. Φοβοῦμαι, ὅτι οὕτω χάνουν τὸν κόπον των. Ἡ βᾶσις τῆς δράσεως ἐκάστου εἶναι τὸ ἔδαφος, ὅπου καὶ τὸ πλησιέστερον καθῆκον εὐρίσκεται. Ἄν παραμελήσετε τὴν βᾶσιν αὐτὴν, πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖτε μακρὰν, κινδυνεύει.

Ἐκαστος ἀσχολεῖται περὶ ἄλλου πράγματος ἢ περὶ ἐκείνου, ὅπερ τὸν ἀφορᾷ· δι' αὐτὸ καὶ τὸ δεύτερον τοῦτο παραμελεῖ καὶ οὐχὶ σπανίως εὐρίσκεται ἀδαής τοῦ ἔργου του. Ἴδου τί περιπλέκει τὴν ζωὴν. Καὶ ὅμως θὰ ἦτο τόσο ἀπλοῦν ἂν ἕκαστος ἡσχολεῖτο εἰς ὅ,τι τὸν ἀρεῶρα!

Ὅσον δήποτε ἀπλοῦν καὶ ἂν εἶναι τὸ καθῆκον, πρέπει νὰ ἔχῃ τις τὴν δύναμιν νὰ τὸ ἐπιτελέσῃ. Αὐτὴ ἡ δύναμις εἰς τί συνίσταται καὶ ποῦ εὐρίσκεται;

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μὲ σκυρμένο τὸ κεφάλι καὶ μὲ κατεβασμένα τὰ μάτια, ἐζητοῦσα ἐπάνω εἰς τὰ τυπωμένα φύλλα τῶν βιβλίων νὰ λύσω τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς ζωῆς.

Κάθε ἡμέρα, ποῦ περνοῦσε, μὲ παρέδιδεν εἰς τὴν ἄλλην πειὸ σκυθρωπόν, πειὸ ζαλισμένον, πειὸ ἀμφίβολον. Μέσα εἰς τὸν νοῦν μου ὠρχοῦντο εἰς ἓνα δαιμονιώδη χορὸν αἱ πειὸ ἀντιφατικαὶ ἰδέαι, καὶ αἱ μαῦραι γραμμαὶ τῶν βιβλίων, σὰν μαῦραι ἀλύσεις, μοῦ ἔσφιγγον τὴν διάνοιαν.

Ἐζητοῦσα νὰ λύσω ἐπάνω εἰς τὰς τυπωμένας σελίδας τῶν βιβλίων τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ ὅσο περισσότερον ἔκυπτα ἐπάνω των, τόσο καὶ ἔβλεπα, ὅτι μοῦ ἐξέφευγε μακρὰν, ἐνῶ ἐφανταζόμην, ὅτι τὸ πλησιάζω.

Κουραπμένος, τέλος, ἐσῆκωσα τὸ ζαλισμένο μου βλέμμα. Ἀντίκρυσσα τότε τὰ ὄφραϊά σου μάτια. Μὲ τὴν συνήθειαν, ποῦ εἶχα νὰ παρατηρῶ καὶ νὰ ἀναλύω ἀψύχους γραμμάς, ἐξενίσθη, ἀλλ' ἡ φλόξ τῶν ματιῶν σου μ' ἐνεθάρρυνε. Παρατήρησα τότε καλλίτερα καὶ ἀνάμεσα εἰς τὸν ὠκεανὸν ποῦ ἐνέκλειαν, ἀνάμεσα εἰς τὸ ἀπειρον, ποῦ ἐπλασιόταν, ἠῦρα ἐκεῖνο, ποῦ τόσο μάταια ἐζητοῦσα ἄλλου.

Τὰ μάτια σου μοῦ ἀπεκάλυψαν τὴν ἀλήθειαν τῆς ζωῆς. Τὰ μάτια σου μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶναι ἡ Ἀγάπη.

Ὁ ὄμιλος.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια ἀπὸ σελ. 6

- 'Ομιλήσατε, ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἡμᾶς.
- Μοῦ ἐφάνη, ὅτι μὲ ὤθουν πρὸς τὸν ποταμόν.
- Ποῖος; ἀνεγνωρίσατε τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον;
- 'Αλλ' ἦτο κακὸν ὄνειρον, εἶμαι βεβαία.
- 'Ο μάγος καὶ ὁ υἱὸς του παρετήρουν ἀλλήλους κατάπληκτοι. Εἶχε λοιπὸν διειρευθῆ ἢ μήπως πραγματικῶς ἦτο θῦμα ἐγκληματικῆς ἀποπειράς;
- 'Οχι, ὄχι, μὴ σκέπτεσθε πειὰ γι' αὐτό.
- 'Η νεᾶνις ἐσηκώθη. 'Ετρεμε.
- Δὲν εἴμποροῦμεν νὰ εἰς ἀφήσωμεν μόνην νὰ φύγετε, εἶπεν ὁ μάγος.
- Συνοδεύσατέ με· φοβοῦμαι.
- 'Ο Μαρι-'Αδέλ καὶ ὁ 'Ιωάννης τὴν ὑπεβάσταξαν. Καὶ στηριζομένη ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν, διήνυσεν τὸν μέχρι Σαντεπλαϊρ δρόμον.
- 'Η νεᾶνις ἐξηκολούθει νὰ τρέμῃ· ἐφορῶσα.
- 'Ιδοὺ ὅ,τι ἐφοβοῦμένη, ἐψιθύρισεν ὁ Μαρι-'Αδέλ.
- Δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀφήσῃ, προτοῦ τὴν παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ζερμαίν· τῇ παρήγγειλε νὰ κατακλιθῆ ἀμέσως καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀντίδρασιν. 'Η Ζερμαίν τὰ ἤκουσε κατατεθλιμμένη.
- Δὲν εἶναι τίποτε, ἀγαπητή μου, τῆς ἐπανελάμβανεν ἡ Βαλερία.
- 'Η ἀσθενὴς κατεκλίθη. 'Η Λουίζα ἤρχετο τακτικῶς νὰ ζητῆ πληροφορίας διὰ τὴν ἀδελφήν της. 'Οσον διὰ τὸν Λεσπερᾶ, αὐτὸς δὲν ἐνεφανίσθη.
- 'Η θεία ἐφώνησε τὴν ἀνεψιάν της.
- 'Ελα, τῆς εἶπε, Ζερμαίν, ἔλα.
- Τί θέλεις, θεία;
- 'Εχω κάτι νὰ σ' ἐρωτήσω.
- Λέγε.
- 'Ανεχώρησα διὰ τὸ 'Ολμὲ τὸ ἀπόγευμα καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ἐπὶ πέντε ὥρας· ἐδῶ τί συνέβη κατὰ τὰς ὥρας αὐτάς;
- Τίποτε τὸ ἔκτακτον, ἀπήντησεν ἡ Ζερμαίν ἐκπληκτος.
- 'Απεμακρύνθη διόλου ἀπὸ τὸ σπίτι;
- 'Οχι.
- Οὔτε ἐν λεπτόν;
- Οὔτε ἐν λεπτόν. 'Αλλὰ μὲ τρομάζεις· διατί αὐταὶ αἱ παράξενοι ἐρωτήσεις;
- 'Ο πατὴρ σου ἔκαμε καμμίαν ἐκδρομὴν τὸ ἀπόγευμα;
- Μάλιστα· ἐπῆγεν εἰς τὸ 'Εχινᾶ μόνον.
- Ποῖαν ὥραν; ἠρώτησεν ἡ Βαλερία μὲ πνιγομένην φωνήν.
- Κατὰ τὰς 8.
- Καὶ ἐπέστρεψε;
- Σχεδὸν ἀμέσως· ἐπέστρεψε σχεδὸν τὴν ἰδίαν στιγμὴν μὲ σέ.
- Εὐχαριστῶ, ἀγαπητή.
- 'Ωστε ἦτο αὐτός; Τὸν εἶχε λοιπὸν ἰδεῖ πραγματικῶς; 'Αλλὰ τὸ 'Εχινᾶ εὗρισκετο εἰς σημεῖον ὅπως διόλου ἀντίθετον ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐρρίφθη. Πῶς ἦτο δυνατόν ὁ Λεσπερᾶ τὴν αὐτὴν στιγμὴν νὰ εὗρισκετο εἰς δύο μέρη τόσο ἀπομακρυσμένα;
- Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις παρὰ τῇ Ζερμαίν, διὰ νὰ μὴ διεγείρῃ ὑπονοίας εἰς τὴν ἀνεψιάν της.
- Τὴν νύκτα προσεβλήθη ἀπὸ δυνατόν πυρετόν. Προσεπάθησε νὰ σηκωθῆ τὸ πρωί, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ κατακλιθῆ ἐξ ἀδυναμίας.
- Εἶμαι ἀρρωστη!
- Μία ἀόριστος φρίκη διήλθε τὰ μέλη της. 'Αρρωστη! καὶ ποῦ; εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θ' ἄφινε πλέον μὲ ἀνακούφισιν, εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ὑπῆρχε καιεὶς νὰ τὴν ἀγαπᾷ.
- 'Η Ζερμαίν ἐνωρὶς ἤλθε νὰ ἰδῆ τὴν θείαν της. Τὴν εὗρε χλωμὴν, τρέμουσαν καὶ μὲ μάτια ἐκπέμποντα ἰδιαιτέραν λάμψιν.
- 'Εξῆλθεν ἀμέσως τρομαγμένη καὶ εἰδοποίησε τὴν Λουίζαν καὶ τὸν Λεσπερᾶ.
- 'Ω! δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ Λεσπερᾶ ἠρέμως. 'Ολίγος πυρε-

τός· ἐκρούωσε χθές, ποῦ ἔπασεν εἰς τὸν ποταμόν· ἦτο ἀναπόφευκτον. Θὰ τῆς φέρῃ κατεβασιά.

'Η κυρία Λεσπερᾶ ἔτρεξε τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἡ Βαλερία παρελήθει. 'Η Λουίζα ἐτρόμαξε· δὲν συνεμερίζετο τὴν αἰσιοδοξίαν τοῦ ἀνδρός της. Καὶ σκεπτομένη τὴν κομωδίαν, τὴν ὁποίαν ὁ βαρῶνος ἔπαιξε τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ἠσθάνθη κάπως τύψεις.

'Εστειλεν εἰς Μονθερμὲ νὰ φέρουν τὸν ἰατρόν.

Πολὺ πρὸ τῆς ἀφίξεως τούτου, ὁ Μαρι-'Αδέλ καὶ ὁ υἱὸς του παρουσιάσθησαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Λεσπερᾶ καὶ ἐζήτησαν πληροφορίας διὰ τὴν ὑγίαν τῆς Βαλερίας.

'Ο γαμβρὸς της τοῖς ἀπήντησεν, ὅτι ἡ θεία ἠσθάνετο ποιᾶν τινα κόπωσιν, ἀλλ' ὅτι κατὰ τὰ ἄλλα ἦτο πολὺ καλά.

— Δὲν ἔχει πυρετόν; ἠρώτησεν ὁ μάγος.

— Διόλου, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Λεσπερᾶ.

— Τόσον τὸ καλλίτερον, τόσον τὸ καλλίτερον· φοβοῦμαι πολὺ τὸν πυρετόν· ἂν ἐνεφανίζετο, εἴμπορεῖ νὰ ἦτο σύμπτωμα πολὺ δυσάρεστον.

— Τί φοβεῖσθε λοιπόν, μάγε; ἠρώτησεν ὁ Λεσπερᾶ μὲ εἰρωνείαν.

— Πολλά: στηθικὸν κατόρρουν, πνευμονίαν ἢ τι ἄλλο φοβερότερον.

Παρὰ τὴν συνήθη του ἠρεμίαν, ἐφαίνεται τεταραγμένος ὁ μάγος καὶ ἐθώπευσε νευρικῶς τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα του.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε Λεσπερᾶ, νὰ ἀναλάβω τὴν θεραπείαν της; ἠρώτησε.

Προτοῦ ἀπαντήσῃ ὁ Λεσπερᾶ, ὁ 'Ιωάννης ἐπενέβη:

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε Λεσπερᾶ, ἀφήτε τὸν πατέρα μου νὰ ἐπιμεληθῆ τὴν ὑγίαν τῆς δεσποινίδος· εἶναι ἱκανός, εἶναι σάφρων, ἔχει πολλοὺς περιποιηθῆ καὶ θεραπεύσει· θὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῆς δεσποινίδος Βαλερίας καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ, παρ' ὅταν πᾶ; κίνδυνος ἐκλίπῃ.

'Ο Λεσπερᾶ ἐφάνη ἐκπλαγείς.

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Βούδαν, εἰς τὸν Νέρωνα καὶ εἰς τὴν Θέμιδά σας! ἀπήντησεν, ὑψῶν τοὺς ὄμους. 'Αν ἡ γυναικαδέλφη μου ἀσθενήσῃ σοβαρῶς, δὲν φρονῶ, ὅτι θὰ εἴμπορῆ νὰ θεραπευθῆ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν μερικῶν στίχων τῆς 'Ιλιάδος, οὔτε μὲ τὸ ἄσμα τῆς κουκουβάγιας!

'Ο 'Ιωάννης, ὄχρὸς ἐξ ὀργῆς, ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Λεσπερᾶ.

'Αλλ' ὁ Μαρι-'Αδέλ τὸν ἐκράτησε.

— Σιώπα καὶ ἔλα, τοῦ εἶπε τρυφερῶς.

'Ο Λεσπερᾶ συνεπλήρου:

— 'Εν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἐπέμβασίς σας εἶναι ἀνωφελής! 'Η γυναικαδέλφη μου οὐδένα κίνδυνον διατρέχει.

— Καὶ ὅμως ἐκαλέσατε ἰατρόν ἀπὸ τὸ Μονθερμὲ.

— Διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν.

— 'Εχει καλάς.

'Ο Μαρι-'Αδέλ κατεκλίθη καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ υἱοῦ του.

— Πατέρα μου, ἐψιθύρισεν ὁ νέος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἶναι ἀρρωστη.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, 'Ιωάννη.

— Τί νὰ κάμωμεν;

— Θὰ ἐπαγρυπνῶμεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν των.

'Ο ἰατρὸς ἐλθὼν, διεπίστωσε πνευμονίαν καὶ διέταξε μεγάλας προφυλάξεις. 'Υπεσχέθη, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο καθ' ἐκάστην.

(ἀκολουθεῖ)

Εφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πιταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

'Επίσης εὗρισκονται Κρέμαι 'Αφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέσμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρριτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1148.

Αί τροφαί.

Αί τροφαί, τὰς ὁποίας εἰσάγομεν εἰς τὸν ὄργανισμόν μας, αἱ μὲν χρησιμεύουσιν ὡς ἐπανορθώσαι τὰς κυτταρικές φθαρὰς, αἱ δὲ ὡς παραγάγει τὴν θερμότητα καὶ τὴν ἐνέργειαν, αἵτινες εἶναι ἀναγκαῖοι διὰ τὴν ζωὴν τῶν ὀργάνων μας καὶ διὰ τὴν ἐργασίαν, εἰς ἣν καθ' ἑκάστην ἐπιδόμεθα.

Αἱ πρῶται καλοῦνται πλαστικά, περιέχουσι δὲ τὰ ἐξ ἑστέρας: ἄνθρακα, ὀξυγόνον, ὑδρογόνον καὶ ἄζωτον. Ἐπίσης δὲ καὶ οὐσίας λευκοματώχους αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται εἰς τὸ κρέας, τὸ γάλα, τὰ αὐτὰ τὰ δημητριακά καὶ ἄλλα.

Αἱ δευτέραι τροφαὶ ὀνομάζονται θερμαντικαὶ ἢ τροφικαὶ καθ' ὅ ἀποτελοῦμεν ἐκ τριῶν στοιχείων: τοῦ ἄνθρακος, ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου. Τοιαῦται εἶναι τὸ πάχος, τὰ ἔλαια, τὸ βούτυρον καὶ αἱ σπικωρῶδεις οὐσίαι μετὰ τῶν ἀμυλωδῶν, αἵτινες εὐρίσκονται ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ ξηρὰ χόρτα, τὰ ὄσπρια καὶ τὰ ζυμαρικά.

Ἐκ τῶν καθημερινῶν μὲς τροφῶν τινές, ὡς ὁ ἄρτος, τὸ γάλα, τὰ αὐτὰ, περιέχουσι καὶ τὰ δύο θερμικά στοιχεία. Καλοῦνται δι' αὐτὸ τροφὰ τέλει, διότι καὶ μόναι λαμβανόμεναι ἀρκοῦσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματος ἐπὶ πολὺ χρονικὸν διάστημα.

Καὶ εἰς τὸ κρέας ἀπέδωκεν τὴν ἰδίαν θερμικὴν ἀξίαν καὶ περιττῶ λίπῳ θεωρεῖται ὡς πρώτη τροφή. Καὶ τοῦτο, διότι κατέχει τὴν ἰκανότητα νὰ ἀνανεώη τὸ ἴσθμ. Ἐν τούτοις ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀπεδείχθη, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ τροφῆ τις μόνον μὲ κρέας.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν τρέφεται μὲ πλαστικὰς καὶ θερμαντικὰς τροφὰς. Τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἀήρ εἶναι ἐπίσης δι' αὐτὸν ζήτημα μεγίστης σπουδαιότητος. Τὸ ὕδωρ ἀποτελεῖ τὰ τρία τέταρτα τοῦ βάρους τῶν ὀργάνων μας. Τὸ ὕδωρ προσηθεύουσιν εἰς τὸν ὄργανισμόν μας μέρος μὲν (60%) αἱ τροφαί, τὸ δὲ λοιπὸν, περίπου 1 λίτρον ἡμερησίως, προέρχεται ἀπὸ τὰ ποτὰ.

Εἰς τὸν ὄργανισμόν μας χρειάζονται καὶ μεταλλικαὶ οὐσίαι, ὡς χλωρική σόδα, φώσφορος, ὀξείδιον σιδήρου καὶ ἄλλα. Τούτων λαμβάνομεν καθ' ἑκάστην 22-25 γραμμάρια, ὧν τὸ ἕμισον ἐκ τοῦ ἁλάτος.

Τὸ κρέας καὶ ἡ μίτρα ἔχουσι περιορισμένας θερμικὰς ἰδιότητας· χρησιμοποιοῦνται μᾶλλον διὰ τὸ ἀλκοὸλ αὐτῶν, ἐνδείκνυνται δὲ, ὅτε ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προκαλέσωμεν ταχεῖαν θερμότητα ἢ διέγερσιν.

Ἰαπωνικὸι ἔρωτες.

Ἐσώρετε πως οἱ Ἰάπωνες ἐκδηλοῦν τὸ αἰσθημὰ των εἰς ἐκείνην, ποῦ ἀγαποῦν; Παίρνουν μίαν γάστραν μὲ κάποιον φυτὸν καὶ τὴν τοποθετοῦν πλησίον τῆς οἰκίας ἐκείνης. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν περνοῦν νὰ ἴδωσιν τὸ τί γίνεται. Ἄν ἡ κόρη περιποιηθῆ τὴν γάστραν καὶ τὴν ποτίσῃ, τότε ὁ νέος αἰ εἶναι βέβαιος, ὅτι ἡ νῆξ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ αἰσθημὰ του. Ἄλλως... καλὴ χώνευσις τὰ... μούσμουλα.

Τὰ ἀρχαιότατα ἀρώματα.

Τὰ ἀρχαιότατα ἀρώματα ἀποδίδονται ἐπὶ τῶν ἐρευνητῶν εἰς τὴν ἐβραϊκὴν καὶ ἀνατολικὴν ἀρχαιότητα. Μερικὰ ψιμίθια, πομμάδες καὶ ἀρώματα ἀνευρέθησαν εἰς αἰγυπτιακοὺς τάφους, ἢ κατασκευῆ δὲ καὶ ἡ ἀνάλυσις τούτων διαφεύγει εἰσέτι τὴν σημερινὴν ἐπιστήμην.

Τὰ ὀρχεοειδῆ.

Εἰς τὰ θερμότητι τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Schoenbrunn, ὅπου διαμένει συνήθως ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ, εὐρίσκειται ἡ πλουσιωτέρα συλλογὴ ὀρχεοειδῶν. Ὁ τελευταῖος κατάλογος φθάνει τὸς 20,000 εἶδη.

Ἡ καλλιτέρα εὐκαιρία.

Ὁ κύριος Κ. ἀγαπᾷ τὴν ἀνάπαυσιν, δὲν θέλει νὰ τὸν ἐνοχλῆ κανεὶς, ὅταν ἀναπαύεται. Δι' αὐτὸ ἔχει δώσει σχετικὰς διαταγὰς εἰς τὸν ὑπηρέτην τ.υ.

Κάποιος ζητεῖ νὰ τὸν ἴδῃ.

— Ὁ κύριος Κ. ἀναπαύεται, τοῦ λέγει ὁ ὑπηρέτης.

— Πολὺ καλὰ, ἀπαντᾷ ὁ ἐπισκέπτης, θὰ περᾶσω, ὅταν εἶναι ἀλησυχλημένος.

Ἐν καθυστερήσει.

Ὁ κύριος ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ γυναικὰ του τὸν ἐρωτᾷ:

- Ποῦ θὰ πῆς;
- Δὲν ἔχω καμμία ἰδέα.
- Αἱ! τότε κάμε γρήγορον μήπως καθυστερήσεις.

Ἀπαίδευτος.

- Εἰπέ, μάτρω, τί γνωρίζεις;
- Ἄλλοίμονον, κύριε πρόεδρε, ξέρω πολὺ λίγα πράγματα: ἀνάγνωσι καὶ λίγη κατήχησι μόνον!

Ἀδικαιολόγητον.

— Σὰς εὐχριστῶ, κύριε, διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὅποιαν μοῦ κάμνετε νὰ ζητήσωσι τὴν χεῖρά μου, ἀλλὰ δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτέ!

— Δὲν θὰ νυμφευθῆτε; Πῶς ὁμως θὰ ἠπορεύσετε μόνη νὰ ἔξυδούστε τὴν περιουσίαν;

Οὕτω — οὐκέτι.

- Διατί εὐθύς ὡς ἦρθε τὸν πορτομὸν αὐτὸν δὲν τὸν παρέδωκες εἰς τὴν ἀστυνομίαν;
- Ἦτο πολὺ ἄργον, κύριε.
- Πολὺ καλὰ. Ἄλλὰ τὴν ἐπομένην;
- Ἄ! τὴν ἐπομένην ἦτο... ἄδικος.

Μετάνοια.

Ἡ σύζυγος κατηγορεῖται, ὅτι ἐπέταξε κατὰ κερφαλῆς τοῦ ἀνδρός της ἕνα πιάτο καὶ τὸν ἐπλήγωσε.

- Καὶ μ' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες δὲν μετανοεῖς;
- Πῶς ὄχι; Τὸ πιάτο ἐκεῖνο ἐκόστιξε τρία γρόσια!

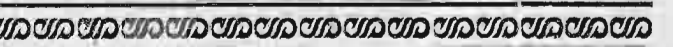
Εἰς τὸ σχολεῖον.

- Πόσα εἶναι τὰ γένη;
- Τρία.
- Λέγε τα.
- Τὸ ἀρσενικόν, τὸ θηλυκόν καὶ τὸ οὐδέτερον.
- Εἰπέ καὶ παραδείγματα.
- Ἀρσενικοῦ γένους εἶναι οἱ ἄνδρες, θηλυκοῦ αἱ γυναῖκες, οὐδέτερου... οὐδέτερου...
- Λέγε. Δὲν εἰξεύρεις, θὰ σοῦ βάλω μηδενικόν.
- Εὐέρω, διδάσκαλε, οὐδέτερου εἶναι τὰ γερροντοκόριτσα.

Τὸ εὔρε!

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης λαμβάνει ἐν νεκρώσιμον ἀγγελτήριον εἰς ὄνομά του. Πρὶν τὸ ἀνοίξῃ, προσπαθεῖ νὰ ματτεύῃ ποῖος ἀπέθανε.

— Ἄ! τὸ πῦρ, ἀναφωνεῖ, ἐπὶ τέλος. Θὰ ἀπέθανεν ὁ μπάριμα Δημητρός. Ἀνεγνώρισα τὸν χαρακτῆρά του!

Lotion Ορεό

Εἰδικὸν δι' ἐντριβὰς (frictions) καὶ μασάζεις (massages). Καταπραΰνει τὰ νεῦρα, ἀπαλύνει τὸ δέρμα, ἀναζωογονεῖ τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλουκ-παζάρ τοῦ Σταμπούλ, ἐν τῷ Φαρμακείῳ Ζ. Α. Ωραιοπούλου.

Ἀναχώρησις. — Διατρίψας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν ταῦθα, ἐνανέκαμψεν εἰς Ἀγκυραν ὁ αὐτὸς εὐφῆμως γνωστός κ. Βισιλ. Γ. Ἐξιογλυός.

Γάμοι. — Τὴν Κυριακὴν συνέδασεν ὁ Ὑμέναιος δύο θαλερὰς ὑπάρξεις, τὸν κ. Παναγ. Μ. Προυσαηλίδην, μηχανικὸν φωτιστικῶν εἰδῶν, νέον μερφωμένον καὶ εὐέλπιν, μετὰ τῆς χαριτωμένου δεσποινίδος Ἀθηναῖς Θ. Γεωργιάδου ἐκ Καδήκιοι. Τὸ ἱερὸν μυστήριον ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Μιτέγιογλου ξενοδοχείῳ «Χιδ.βιάλ», τοῦ στεφάνου ἀνταλλάξιμος τοῦ φίλου κ. Φ. Ραῦλόνδου. Τοῖς νυμφευθεῖσιν εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνθόσπαρτον.

— Εὐφρόσυνοι ἐτελεσθησαν ἐν Φαναρίῳ τὴν Κυριακὴν αἱ γάμοι τοῦ λαμπροῦ νέου κ. Ν. Βολάου Ι. Σουμελίδου μετὰ τῆς περικαλλοῦς δεσποινίδος Ἀναστασίας, προσφιλοῦς κόρης τοῦ φίλου κ. Ι. Δημητρίου, παρανύμφου γενομένης τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης κ. Τριανταφυλλιάς Καρασέλη Ἀναστασιάδου. Πληθὺς τηλεγραφημάτων ἐλήφθη κατὰ τὴν ὥραν τῆς στέψεως, ποικιλία δ' ἐκλεκτῶν δώρων τῶν φίλων ἐκόσμησεν ἰδιαιτέρως αἰθούσαν. Τῷ εὐφρόσυνῳ ζεύγει συγχαίροντες, εὐχόμεθα τὸν βίον μεστὸν παντὸς ἀγαθοῦ. — Α. Κ.

Θίνατοι. — Μετὰ βαθείας θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τῆς δεσποινίδος Καλλιόπης Ι. Βουτινῆ, πεφιλημένης ἀδελφῆς τοῦ πριτάνεως τῆς ἐν ταῦθα δημογνοῦς δημοσιογραφίας κ. Σταύρου Ι. Β. Βουτινῆ. Ἡ κηδεῖα τῆς ἀειμνήτου ἐγένετο μετὰ πολλῆς ἐπιβλητικότητος ἐν Τσεγκάλκιοι, προσεβόχοντος αὐτῆς τοῦ πανεφ. ἀγίου Φιλίππουπόλεως κ. Βενιαμίν ἐν μέσῳ δ' ἐνδείξεον συμπαθείας τὸσον ἐκ μέρους πολλῶν συμπολιτῶν μας, ὅσον καὶ ὅλης τῆς κοινότητος Τσεγκάλκιοι. Εἰς τὴν ταθλιμμένην οἰκογένειαν τὰ πατριαρχικὰ συλλυπητήρια διημήνευσεν ὁ πιννοσιολ. Διευτεροῦν εἰς αὐτὴν καὶ ἡμεῖς ἐκφράζομεν τὰ ἰδιαίτερα καὶ θερμὰ συλλυπητήρια μετὰ τῶν εὐχῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μεταστάσης.

— Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον χρηστῆς δεσποίνης καὶ φιλοστόργου μητρὸς, τῆς Ἀναστασίας Ε. Μαυροπούλου, ἐπελθόντα τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν μετὰ μακρὰν καὶ πολυώδυνον νόσον. Ἡ μεταστάσις ἦτο σύζυγος τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ ἐν τῆς ἐμπορικῆς κύκλοις κ. Ἐλευθερίου Μαυροπούλου, γυναικαδέλφη δὲ τοῦ βουλευτοῦ πρωτεύουσῆς κ. Β. Ὀρφανίδου. Ἡ κηδεῖα ἐγένετο ἐπιβάλλουσα τὸ Σάββατον, παρακολουθησάντων πάντων τῶν τιμάντων τὰς ἀρετὰς τῆς αἰοιδίου. Εἰς τοὺς θρηνοῦντας τὴν ἀπώλειάν της ἀπευθύνομεν τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια καὶ εἰς τὴν μεταστάσαν τὴν μνήμην αἰώνιαν.

— Τύπος χρηστοῦ καὶ ἀγαθοῦ γέροντος εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν ἐξέλιπε καὶ ἐκηδεύθη δημοταλῶς ἐν Μικρῷ Μπακάλκιοι, ὁ Σταυάτιος Βαλμᾶς, ὑποδηματοποιὸς, καταγόμενος ἐξ Ἄνδρου καὶ ἀπὸ 40ετίας κατοικοῦν ἐν τῷ ἐρατικῶν καὶ ἔξωκτον ἐκεῖνο χωρίον. Καταλείπει σεβαστὴν χήραν, δύο υἱοὺς καὶ ἕγγαμον θυγατέρα. Ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐκ τοῦ προχείρου ὁμίλησεν ὁ τὸς θερινὰς αὐτοῦ διατριβὰς περὶ ἐκεῖσε συνεργάτης μας κ. Κίμων Μπέλλας τοῦ μακαρίτου Σταυατίου Βαλμᾶ αἰωνία ἡ μνήμη. — Κ.

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πρόην Ἴπποδρομῶν). Πίνετε ὡραῖα καὶ ἐπίκαιρα ταινία. Ἀερσιμός, φατισμός ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ ἡ κομψότης τῆς μεγάλης αἰθούσης του τὸν καθιστῶν πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον. Εἰσόδος μόνον μὲ 60 παρ.

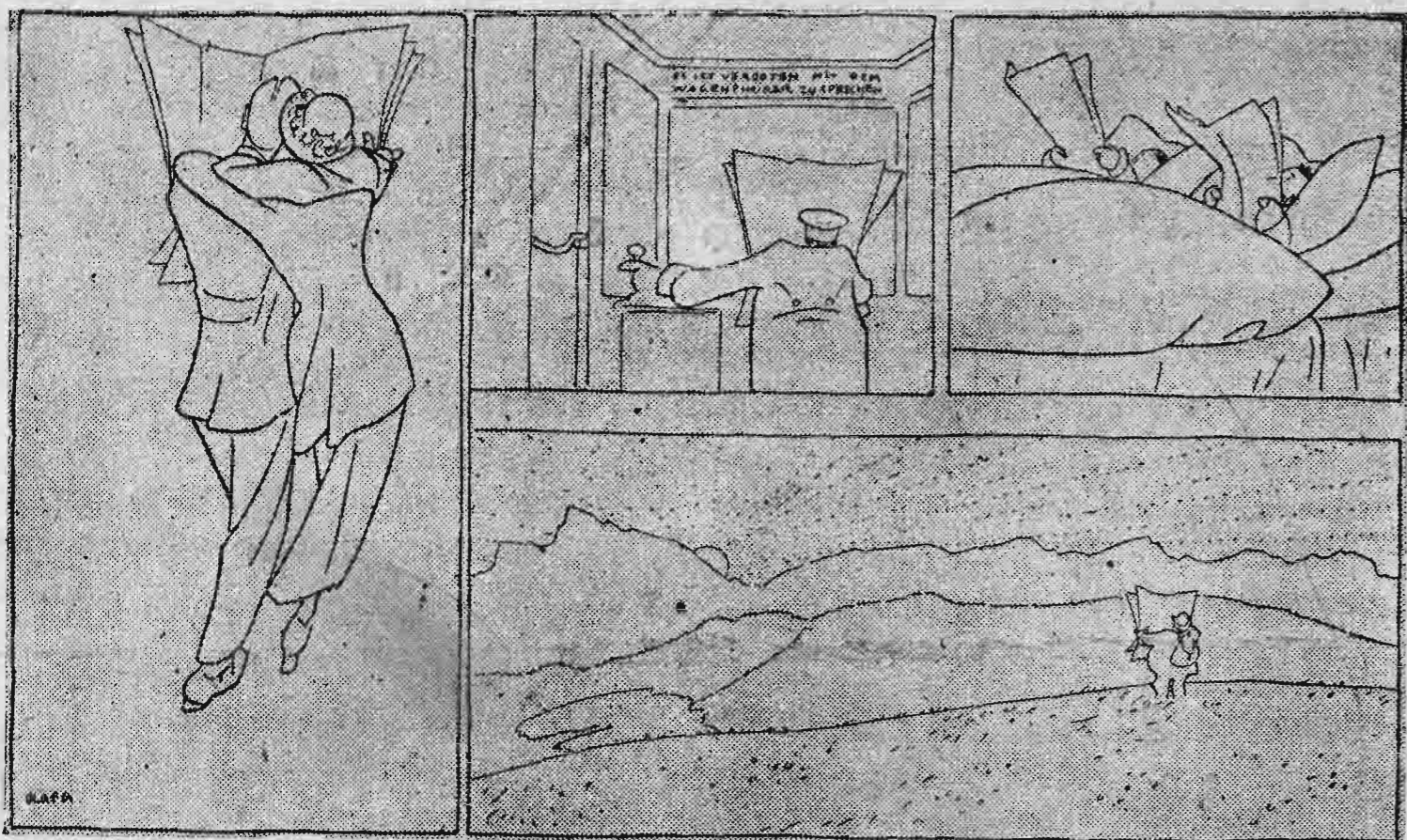
Πρόδοσ (Τατασὺλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν ἐν ἡμερίδι καὶ ἐσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτροφώτιστον καὶ κελῶς ἀερίζομένην αἰθούσαν. Πρόγραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτῆ μουσικῆ καὶ πρώτης τάξεως κυλικῶν τὸν καθιστῶσι μοναδικὸν τῶν Τατασὺλων κέντρον.

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Οἱ δικηγόροι κύριοι Ἰωάννης Εὐτυχίδης καὶ Σαββᾶς Ν. Βόσκογλου μετέφερον τὰ γραφεῖα των εἰς Χαβιαρόχανον, εἰς τὸ 2ον πάτωμα τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 73 διαμερίσματος.

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζιτικῷ ἢ ἐμπορικῷ οἴκῳ ὁμογενεῖ ἢ ξένῳ δεσποίνῃ, τελείως κατηρτισμένη εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Πώς διαβάζουν τὰς ἐφημερίδας.

Ἡ μανία τῶν εἰδήσεων.

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν γελοιογραφικὸν περιοδικὸν «Simplicissimus».)

Ἡ ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ΚΛΗΡΩΣΗΜΟΣ

Πρόσωπα: Μανιώ (ὕπηρετρια)
 Ὁ κύριος
 Ἡ κυρία
 Ὁ θυρωρὸς

[Ἡ Μανιώ στέκεται ἀπολιθωμένη ἐμπρὸς εἰς ἓνα σπασμένο πιάτο].

Ἡ κυρία.—Ἐπτά! ἑπτὰ μούσπασες σὲ πέντε μέρες μεσο, ἡλίθιο κορμί, χαμένο ρούχο. Μοῦ κατέστρεψες τὸ καλλίτερό μου σερβιτάιο· νομίζει κανεὶς ποῦ τὸ κάνεις ἐπίτηδες.

Μανιώ (ὀδυρομένη).—Ὅχι, κυρία, δὲν τὸ κάνω.

Ἡ κυρία.—Μ αὐτὰ δὲν θὰ βίλη; εὐὸ γνῶτε Μούσπασες ἑπτὰ πιάτα· πρὸς τέσσερα γρόσια τὸ ἓνα, κάμνουν εἰκοσιοκτὼ γρόσια. Θὰ σοῦ τὰ κρατήσω ἀπὸ τὸ μισθό σου, ἡλίθιο κορμί.

(Ἐμβαίνει ὁ σόζυγος).

Ὁ κύριος.—Ὅχι, καλή μου Μανιώ, ἡ γυναϊκά μου τὰ λέγει αὐτὰ γιὰ ἀστειότητα· ὄχι, δὲν θὰ πληρώσης εἰκοσιοκτὼ γρόσια... Τούναντιον...

Ἡ κυρία (ἀκαμπτος).—Τούναντιον;

Ὁ κύριος.—Μάλιστα, τούναντιον. Ἔως τώρα, κορτίτσι μου, ἐπαιριες ἑκατὸ γρόσια τὸν μῆνα· ἀπὸ σήμερον θὰ σοῦ δίνωμεν ἑκατὸν εἴκοσι.

Μανιώ (μὲ χαράν).—Ἐκατὸν εἴκοσι;

Ὁ κύριος.—Μάλιστα, θὰ ἔχης καὶ τὰ δῶρά σου, τὰς ἀναπαύσεις σου, τὴν ἡσυχία σου.

Ἡ κυρία.—Ἄνδρα μου, ἐτρελλάθηκες;

Ὁ κύριος.—Διόλου. Μόνον νὰ παρακαλέσωμεν τὴν δεσποινίδα Μανιώ νὰ μᾶ; βάλῃ νὰ φάμε.

(Ἡ Μανιώ ἐξέρχεται).

Ἡ κυρία.—Τί ἐπαθες;

Ὁ κύριος.—Δὲν ἔπαθα τίποτε. Εἶμαι λόγος ἐπί-στις πελιτινῆς. Τώρα, ποῦ ἐρχόμουν, ὁ καπουτιζῆς μεῦδωσε μερικὰ γράμματα μαζί σ' αὐτὰ ἦτο καὶ ἓνα διὰ τὴν Μανιώ, τὸ ἀνοιξά καὶ τὸ διάβασα· ξέφρις τί ἦτο;

Ἡ κυρία.—Τί;

Ὁ κύριος.—Γράμμα ἀπὸ ἓνα δικηγορικὸ γρα-φεῖο καὶ ἔλεγε νὰ περάσῃ ἡ Μανιώ μας νὰ πάρῃ μία περιουσία πέντε χιλιάδων λιρῶν, ποῦ τῆς ἀφῆκε μιὰ θεία της.

Ἡ κυρία.—Πέντε χιλιάδες!

Ὁ κύριος.—Μάλιστα, στρογγυλές. Τώρα πρέπει νὰ καλοπιάσωμε τὴν Μανιώ νὰ μείνῃ μαζί μας καὶ νὰ μᾶ; δάσῃ ἐμᾶ; νὰ φυλάξωμε τῆς πέντε χιλιάδες.

Ἡ κυρία.—Πρέπει νὰ τὸ κάμῃ γιὰ τὸ συμφέρον της.

Ὁ κύριος.—Πολὺ σωστά· θὰ τὸς διαχειρισθῶ ὅπως χρειαζέται, θὰ τὰς δπλασιάσω.

Ἡ κυρία.—Καὶ τί θὰ κόμωμεν μὲ τῆς; πέντε χιλιάδες;

Ὁ κύριος.—Θὰ ἀγοράσωμεν ἓνα ἀπορτιμάν, τὸ ἀντικρυνὸ παραδείγματος χάριν, θὰ τὸ νοικιά-σωμεν...

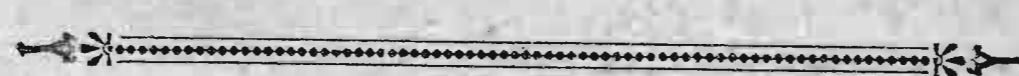
Ἡ κυρία.—Θὰ ἀνεβάσωμεν πρῶτα τὰ νοίκια.

Ὁ κύριος.—Βέβαια· ὅπερα θὰ ἀγοράσωμεν ἓνα ἐξογικό σπίτι. Ἐπειτα ἓνα ὠτομοπιλ καὶ ἓνα καιὼ διὰ τὰς ἐκδρομάς μας.

(Ἐρχεται ἡ Μανιώ, φέρουσα ἀχνίζουσαν τὴν σουπιέρα).

Μανιώ.—Νομίζω, κυρία, ποῦ ἔκμα λάθος σήμερα κ' ἔβαλα στὴ σποῦλα δυὸ φορὲς ἄλατι.

Ἡ κυρία.—Βρωμο... (συγκρατουμένη). Δὲν πει-ράζει, κόρη μου. Τὸ ἄλατι ὠφελεῖ εἰς τὴν υγείαν.

Ὁ γνωστότα-τος ράπτης Ἰ. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ ἑνδυμασιῶν

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ Ραφεζόν του εἰς τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Μπέγιογλου (ἐναντι τοῦ Μπὸν Μαρσέ, ἄνωθεν τοῦ Μουλατιέ).

Ἐπὶ τῆ εὐκαιρία ταύτῃ ἐπλούτισε τὸ νέον του Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλο-γῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμοῦ.

Ἡ ἀξιότιμος πελατεία του ἄς ἐπωφε-ληθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν συγκαταβατικῶν τιμῶν.

Ὁ κύριος.—Θὰ παρακαλέσω ἀκμή τὴν δεσποι-νίδα Μανιώ νὰ καταδεχθῇ νὰ φάγῃ μαζί μας. Τρεῖς ἀνθρώποι. Θὰ κόμωμεν μιὰ ὠραία συν-τροφία.

Ἡ κυρία.—Μάλιστα, μάλιστα! (Κάθονται καὶ ροφοῦν τὴν σουπα).

Ὁ κύριος.—Τώρα, δεσποινίς, θέλετε νὰ πιοῦμε μιὰ μαδέρα; Ἴναι πολὺ κολὸ κρασί, πολὺ το-γοτικό. Φέρεις τὸ ποιτῆρί σας. Εἰς υγείαν σας, δεσποινίς, εἰς υγείαν σας.

(Πίνουν).

Μανιώ.—Τί εὐμορφο κρασί!

Ὁ κύριος.—Θέλετε καὶ ἄλλο;

Μανιώ.—Πίνω, δὲν πειράζει.

(Πίνει δεύτερον ποτήρι).

Μανιώ.—... Ἄλλὰ τὸ ψητό... Θεέ μου! τὸ ἔφασα ἐπ' αὐτὸ στὴ φωτιά.

Ἡ κυρία.—Δὲν πειράζει, τὸ φέρω ἐγὼ· μεταξὺ μας δὲν ὑπάρχει διάκρισις.

(Ἡ κυρία φεύγει).

Μανιώ.—Εἰσθε πολὺ καλοὶ σήμερα.

Ὁ κύριος.—Σήμερα; Κάθε μέρα. Ἐν πρώτοις θὰ σοῦ ἐπιτρέπωμεν νὰ κοιμᾶσαι τὸ πρωὶ ἕως στὰς ἑννέα. Ἀπὸ αὐριον ἡ κυρία σ . . , ἡ γυναϊκά μου δηλαδή θὰ σοῦ φέρῃ στὸ κρεβάτι τὸ γάλα.

Ἡ κυρία (ἐμβαίνουσα).—Μάλιστα, μάλιστα.

Ὁ κύριος.—Ἄρνει νὰ μᾶς ὑποσχεθῆς, ὅτι θὰ μείνῃ πάντοτε μαζί μας.

Μανιώ.—Καὶ γιατί ὄχι;

(Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κτυπᾷ ἡ πόρτα καὶ ἐμφα-νίζεται ὁ θυρωρὸς τὸ ζεῦγος σπεύδει. Ἡ Μανιώ ἀτάραχος ἐξακολουθεῖ νὰ τρώγῃ).

Ὁ θυρωρὸς.—Ἐκμα λάθος, κύριε, καὶ εἰς ἔδωσα ἓνα γράμμα ποῦ δὲν ἦτο δικό σας.

Ὁ κύριος.—Μάλιστα, τὸ ξεύρω, ἦτο γιὰ τὴν δουλά μας τὴν Μανιώ, τώρα ἴσα ἴσα θὰ τῆς τὸ δώσω.

Ὁ θυρωρὸς.—Αὐτὸ ἤθελα νὰ εἰπῶ: ὅτι τὸ γράμμα ἐκεῖνο δὲν ἦτο γιὰ τὴν δική σας Μανιώ, ἀλλὰ γιὰ τὴν Μανιώ τοῦ ἄλλου ἀπαρτιμάν.

Ὁ κύριος (περίλυπος κεντάζων τὴν ἐπιγραφὴν).—Ἐχεις δίκαιο (δίδει τὸ γράμμα).

(Τὸ ζεῦγος ἐπιστρέφει εἰς τὴν τραπεζαρίαν).

Ἡ κυρία. Παληρόρεχο! ἡλίθιο κορμί! ἐδῶ εἶσαι καὶ τρεῖς κ' ὄλας! γκρεμί σου ἀπ' ἐδῶ καὶ πήγαινε νὰ κλεισθῆς στὴν κουζίνα σου.

Ὁ κύριος.—Καὶ νὰ ἐτοιμασθῆς νὰ πληρώσης εἰκοσιοκτὼ γρόσια γιὰ τὰ πιάτα, ποῦ μᾶς ἔσπασες.

(André Givry)

ΚΑΠΟΙΟΣ